Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDU PRE VEREJNÚ SLUŽBU EURÓPSKEJ ÚNIE (prvá komora)

zo 6. októbra 2015*

„Verejná služba — Akreditovaní asistenti poslancov — Článok 266 ZFEÚ — Opatrenia na vykonanie zrušujúceho rozsudku Súdu pre verejnú službu — Zrušenie rozhodnutia o prepustení — Zrušenie rozhodnutia zamietajúceho žiadosť o pomoc podanú podľa článku 24 služobného poriadku — Rozsah povinnosti poskytnúť pomoc v prípade neúplného dôkazu o obťažovaní — Povinnosť OOUPZ viesť administratívne vyšetrovanie — Možnosť úradníka alebo zamestnanca začať vnútroštátne súdne konanie — Poradný výbor pre otázky obťažovania a jeho prevencie na pracovisku zaoberajúci sa sťažnosťami akreditovaných asistentov poslancov na poslancov Parlamentu — Úloha a právomoci — Majetková a nemajetková ujma“

Vo veci F-132/14,

ktorej predmetom je žaloba podaná podľa článku 270 ZFEÚ, uplatniteľného na Zmluvu o ESAE na základe jej článku 106a,

CH, bývalá akreditovaná asistentka poslanca Európskeho parlamentu, s bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: L. Levi, C. Bernard-Glanz a A. Tymen, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: E. Taneva a M. Dean, splnomocnené zástupkyne,

žalovanému,

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (prvá komora),

v zložení: predseda komory R. Barents, sudcovia E. Perillo a J. Svenningsen (spravodajca),

tajomníčka: W. Hakenberg,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté so súhlasom účastníkov konania rozhodnúť bez pojednávania na základe článku 59 ods. 2 rokovacieho poriadku,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

1 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 17. novembra 2014 CH podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie, v ktorej navrhuje:

— zrušenie rozhodnutia Európskeho parlamentu z 3. marca 2014 v rozsahu, v akom táto inštitúcia odmietla v rámci opatrení, ktoré vyžadoval výkon rozsudku z 12. decembra 2013, CH/Parlament (F-129/12, EU:F:2013:203, ďalej len „rozsudok CH“), v zmysle článku 266 ZFEÚ, začať administratívne vyšetrovanie na preukázanie existencie skutočností, z ktorých bol obvinený poslanec Parlamentu a ktoré boli oznámené v jej žiadosti o pomoc podanej 22. decembra 2011,

— zrušenie rozhodnutia Parlamentu z 2. apríla 2014 v rozsahu, v akom jej týmto rozhodnutím Parlament odmietol zaplatiť sumu 5 686 eur zodpovedajúcu rozdielu v odmene, na ktorú mala žalobkyňa podľa svojho názoru nárok v rámci opatrení, ktoré vyžadoval výkon rozsudku CH v zmysle článku 266 ZFEÚ,

— zrušenie rozhodnutia Parlamentu zo 4. augusta 2014, ktorým Parlament zamietol sťažnosť podanú žalobkyňou proti dvom vyššie uvedeným rozhodnutiam z 3. marca a z 2. apríla 2014,

— zaviazanie Parlamentu, aby zaplatil žalobkyni sumu 144 000 eur ako náhradu jej majetkovej škody a sumu 60 000 eur ako náhradu jej nemajetkovej ujmy.

Právny rámec

1. *Zmluva o fungovaní Európskej únie*

2 Podľa článku 266 ZFEÚ „inštitúcia, orgán alebo úrad alebo agentúra, ktorej akt bol vyhlásený za neplatný [súdom Únie] alebo ktorej nečinnosť bola vyhlásená za odporujúcu zmluvám, je povinná urobiť nevyhnutné opatrenia, aby vyhovela [zrušujúcemu] rozsudku“. Toto ustanovenie spresňuje, že „táto povinnosť nemá vplyv na povinnosti, ktoré môžu vyplynúť z článku 340 druhý odsek [ZFEÚ]“, ktorý stanovuje, že „v prípade nezmluvnej zodpovednosti Únia, v súlade so zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov, napraví akékoľvek škody spôsobené vlastnými orgánmi alebo pracovníkmi pri výkone ich funkcií“.

2. *Služobný poriadok úradníkov Európskej únie*

3 Článok 12a ods. 3 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie v znení uplatniteľnom v spore (ďalej len „služobný poriadok“) stanovuje:

„‚Psychické obťažovanie‘ je každé nevhodné správanie, ktoré trvá počas určitého obdobia, opakuje sa alebo je systematické a spojené s fyzickým správaním, hovoreným alebo písaným slovom, gestami alebo inými úmyselnými činmi, a ktoré môžu poškodiť osobnosť, dôstojnosť alebo fyzickú alebo psychickú integritu osoby.“

4 Článok 24 služobného poriadku stanovuje:

„Únia pomôže každému úradníkovi, najmä v konaní proti osobe, ktorá sa dopúšťa vyhrážania, urážania alebo ohovárania, alebo pri útoku na osobu alebo majetok, ktorému je vystavený on alebo jeho rodinný príslušník z dôvodu svojho postavenia alebo svojich povinností.

Spoločne a nerozdielne nahradia úradníkovi škodu, ktorú utrpel v týchto prípadoch, ak úradník túto škodu nespôsobil úmyselne alebo hrubou nedbanlivosťou a ak sa mu nepodarilo získať náhradu škody od osoby, ktorá ju spôsobila.“

3. *Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie*

5 Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (ďalej len „PZOZ“), v znení uplatniteľnom v spore, sa podľa svojho článku 1 vzťahujú na „zamestnancov zamestnaných Úniou na základe zmluvy“ a predovšetkým na zamestnanca, ktorý má postavenie akreditovaného asistenta poslanca (ďalej len „AAP“). V tejto súvislosti článok 5a PZOZ spresňuje:

„Na účely [PZOZ] ‚[AAP]‘ sú osoby vybraté jedným alebo viacerými poslancami, ktoré uzavreli priamu zmluvu s… parlamentom o poskytovaní priamej pomoci v priestoroch… parlamentu v jednom z jeho troch pracovných miest jednému alebo viacerým poslancom pri výkone ich poslaneckých povinností, pod ich vedením a dohľadom a vo vzťahu založenom na vzájomnej dôvere vyplývajúcom z možnosti výberu, ako sa uvádza v článku 21 rozhodnutia… parlamentu 2005/684/ES, Euratom z 28. septembra 2005, ktorým sa prijíma štatút poslancov… parlamentu… [(Ú. v. ES L 262, s. 1)].“

6 PZOZ obsahujú hlavu VII s názvom „Asistenti poslancov“, venujúcu sa AAP a obsahujúcu články 125 až 139, podľa článku 125 ktorej „parlament prijme interným rozhodnutím vykonávacie pravidlá…“.

7 Článok 127 PZOZ stanovuje:

„Články 11 až 26a služobného poriadku sa uplatňujú analogicky. So zreteľom najmä na osobitný charakter povinností a funkcií [AAP] a vzájomnú dôveru, ktorá musí byť základom pracovného vzťahu medzi nimi a poslancom alebo poslancami… parlamentu, ktorým pomáhajú, berú vykonávacie pravidlá týkajúce sa tejto oblasti prijaté podľa článku 125 ods. 1 [PZOZ] ohľad na osobitný charakter pracovného vzťahu medzi poslancami a ich [AAP].“

8 Článok 128 ods. 2 prvá veta PZOZ stanovuje, že „[AAP] si vyberá poslanec alebo poslanci… parlamentu, ktorému(-ým) bude pomáhať“.

9 Podľa článku 13 ods. 1 rozhodnutia predsedníctva Parlamentu zo 14. apríla 2014, prijatého podľa článku 125 ods. 1 PZOZ, v tomto bode zhodného s článkom 13 ods. 1 predchádzajúceho zmeneného rozhodnutia predsedníctva Parlamentu z 9. marca 2009, Parlament prijme AAP do zamestnania na výslovnú žiadosť poslanca alebo poslancov tejto inštitúcie, ktorému alebo ktorým bude pomáhať.

4. *Interná právna úprava týkajúca sa poradných výborov pre otázky obťažovania a jeho prevencie na pracovisku*

10 Parlament prijal 21. februára 2006 „interné pravidlá týkajúce sa poradného výboru pre otázky obťažovania a jeho prevencie na pracovisku…“ na vykonanie článku 12a služobného poriadku (ďalej len „interné pravidlá v oblasti obťažovania“). Z článku 9 týchto interných pravidiel vyplýva, že každý zamestnanec tejto inštitúcie, ktorý sa stretne s problémom, ktorý by mohol predstavovať obťažovanie alebo ktorý sa domnieva, že problém tohto typu existuje v jeho pracovnom prostredí, môže predložiť otázku poradnému výboru pre otázky obťažovania a jeho prevencie na pracovisku (ďalej len „všeobecný poradný výbor“), ktorý sa skladá zo šiestich členov vymenovaných generálnym tajomníkom Parlamentu, z ktorých dvoch určuje výbor zamestnancov a jedného lekárska služba inštitúcie. Článok 11 interných pravidiel v oblasti obťažovania stanovuje, že všeobecný poradný výbor musí prijať každého zamestnanca, ktorý sa považuje za obeť obťažovania, do desiatich pracovných dní od podania žiadosti touto osobou. Podľa článkov 12 až 14 interných pravidiel v oblasti obťažovania všeobecný poradný výbor môže, ak to považuje za žiaduce, dávať odporúčania vedeniu s cieľom vyriešiť problém; na zabezpečenie monitorovania veci musí zostať v kontakte s dotknutým zamestnancom, a ak je to

nevyhnutné s jeho nadriadenými; napokon, ak problém pretrváva, tento výbor odovzdá generálnemu tajomníkovi Parlamentu dôvernú správu obsahujúcu návrhy postupu alebo postupov, ktoré treba podniknúť a keď sa to javí ako vhodné, môže si od neho vyžiadať pokyny na vykonanie podrobného vyšetrovania.

11 Vzhľadom na špecifickú situáciu AAP, ktorá bola zdôraznená rozsudkom CH, prijalo predsedníctvo Parlamentu 14. apríla 2014 internú právnu úpravu, ktorej cieľom bolo zriadiť poradný výbor pre otázky obťažovania a jeho prevencie na pracovisku s právomocou pre spory medzi AAP a poslancami Parlamentu (ďalej len „interné pravidlá ‚AAP' v oblasti obťažovania"). Poradný výbor pre otázky obťažovania a jeho prevencie na pracovisku s právomocou pre spory medzi AAP a poslancami Parlamentu (ďalej len „špeciálny poradný výbor ‚AAP'") je zložený z piatich členov vymenovaných predsedom Parlamentu: tvoria ho traja kvestori inštitúcie, pričom kvestori Parlamentu, ktorých je päť a sú združení v kolégiu, sú poslancami Parlamentu volenými ich kolegami na riadenie administratívnych a finančných úloh priamo sa týkajúcich poslancov; jeden člen vymenovaný výborom AAP uvedeným v článku 126 ods. 2 druhom pododseku PZOZ, zatiaľ čo posledný člen, predseda všeobecného poradného výboru, zastupuje administratívu Parlamentu. Hlavnou úlohou špeciálneho poradného výboru „AAP", ktorému predsedá jeden z kvestorov, je „zabrániť a/alebo ukončiť každé obťažovanie AAP" a „plniť mediačnú a informačnú úlohu".

12 V tejto súvislosti podľa článku 10 interných pravidiel „AAP" v oblasti obťažovania špeciálny poradný výbor „AAP" po vypočutí dotknutých osôb, údajnej obete a osoby, ktorá sa údajne obťažovania dopustila, odovzdá dôvernú správu kolégiu kvestorov. Táto dôverná správa musí obsahovať opis obvinení, podrobnosti konania, závery špeciálneho poradného výboru „AAP" a návrhy postupu, ktorý treba podniknúť, prípadne žiadosť kolégiu kvestorov, aby poveril špeciálny poradný výbor „AAP" vykonaním podrobného vyšetrovania. Článok 11 interných pravidiel „AAP" v oblasti obťažovania stanovuje, že „ak je [špeciálny poradný výbor ‚AAP'] poverený vykonaním takéhoto vyšetrovania, odovzdá svoje závery a prípadné odporúčania kvestorom", zatiaľ čo článok 12 týchto interných pravidiel stanovuje okrem iného to, že kvestori „písomne oznámia [špeciálnemu poradnému výboru ‚AAP'] opatrenia, ktoré zamýšľajú prijať, vrátane prípadného odporúčania predsedovi [Parlamentu] uložiť dotknutému poslancovi sankciu v súlade s článkami 9 a 153 poriadku Parlamentu…".

Okolnosti predchádzajúce sporu

1. *Skutkový stav, ktoré viedol k rozsudku CH*

13 Žalobkyňa bola 1. októbra 2004 prijatá do zamestnania Parlamentom ako AAP na pomoc pánovi B., poslancovi Parlamentu, na základe zmluvy, ktorá sa mala skončiť na konci volebného obdobia rokov 2004 – 2009.

14 Po prerušení poslaneckého mandátu pána B., bola žalobkyňa od 1. decembra 2007 až do konca volebného obdobia zamestnaná Parlamentom ako AAP na pomoc pani P., novej poslankyni Parlamentu, ktorá nahradila pána B. do konca zostávajúceho funkčného obdobia.

15 S účinnosťou od 1. augusta 2009 bola žalobkyňa zamestnaná Parlamentom ako AAP na pomoc pani P. počas volebného obdobia rokov 2009 – 2014. Bola zaradená do platovej triedy 14 funkčnej skupiny II. Na základe novej zmluvy, uzavretej 1. septembra 2010, ktorá ukončila predchádzajúcu zmluvu, však žalobkyňa bola zamestnaná na plnenie tých istých povinnosti, ale tentoraz v platovej triede 11 funkčnej skupiny II (ďalej len „pracovná zmluva" alebo „zmluva AAP").

16 Od 27. septembra 2011 žalobkyňa čerpala pracovné voľno zo zdravotných dôvodov a táto práceneschopnosť bola predĺžená do 19. apríla 2012.

17 Žalobkyňa 28. novembra 2011 informovala všeobecný poradný výbor o svojich pracovných problémoch vyplývajúcich podľa jej slov zo správania pani P. voči nej.

18 E-mailom zo 6. decembra 2011 sa žalobkyňa informovala u členov všeobecného poradného výboru na postup, ktorý treba dodržať pri „podaní sťažnosti“. Následne e-mailom z 12. decembra 2011 s cieľom ilustrovať obťažovanie, ktorému bola podľa svojho názoru vystavená kvôli konaniu poslankyne Parlamentu, ktorej pomáhala, žalobkyňa poslala každému z členov uvedeného výboru, ako aj generálnemu tajomníkovi Parlamentu, e-mail, ktorý v rovnaký deň poslala pani P. a v ktorom tejto poslankyni Parlamentu opisovala svoj zdravotný stav. Napokon e-mailom z 21. decembra 2011 sa žalobkyňa obrátila na predsedu všeobecného poradného výboru so žiadosťou o stretnutie.

19 Žalobkyňa 22. decembra 2011 podala generálnemu tajomníkovi Parlamentu žiadosť o pomoc podľa článku 24 služobného poriadku (ďalej len „žiadosť o pomoc“), v ktorej tvrdila, že je obeťou psychického obťažovania zo strany pani P. a požadovala preloženie, ako aj začatie administratívneho vyšetrovania.

20 Dňa 6. januára 2012 zaslala pani P. útvaru „Prijímanie a preloženia zamestnancov“, patriacemu pod riaditeľstvo „Rozvoj ľudských zdrojov“ generálneho riaditeľstva pre personál Parlamentu, písomnú žiadosť o výpoveď zmluvy APA žalobkyne (ďalej len „žiadosť o výpoveď“). Pani P. potvrdila žiadosť o výpoveď 18. januára 2012.

21 Rozhodnutím orgánu oprávneného uzatvárať pracovné zmluvy Parlamentu (ďalej len „OOUPZ“) z 19. januára 2012 bola zmluva AAP žalobkyne vypovedaná s účinnosťou od 19. marca 2012 z údajného dôvodu narušenia vzťahu dôvery (ďalej len „rozhodnutie o prepustení“). Žalobkyňa bola oslobodená od výkonu práce počas jej výpovednej doby, ktorá bola dvojmesačná, teda od 19. januára do 19. marca 2012. Na podporu výpovedného dôvodu založeného na narušení vzťahu dôvery OOUPZ tvrdil, že ho pani P. informovala o tom, že žalobkyňa nemá potrebné schopnosti na sledovanie práce niektorých parlamentných výborov, v ktorých zasadá, a že sa rovnako sťažovala na neprijateľné správanie žalobkyne tak voči nej, ako aj voči iným poslancom Parlamentu a ich AAP.

22 Listom z 15. marca 2012 generálny riaditeľ generálneho riaditeľstva pre personál konajúci ako OOUPZ zamietol žiadosť o pomoc z dôvodu, že bez ohľadu na to, či by AAP mohol dostať pomoc podľa článku 24 služobného poriadku, sa žiadosť žalobkyne o pomoc týkajúca sa preloženia a vedenia administratívneho vyšetrovania stala bezpredmetnou, pretože vzhľadom na rozhodnutie o prepustení prijaté v medziobdobí už žalobkyňa nepracovala v Parlamente (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o pomoc“.

23 Žalobkyňa 30. marca 2012 podala u generálneho tajomníka Parlamentu sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku proti rozhodnutiu o prepustení. Dňa 22. júna 2012 žalobkyňa podala sťažnosť podľa toho istého ustanovenia služobného poriadku aj proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o pomoc.

24 Rozhodnutím z 20. júla 2012 generálny tajomník Parlamentu čiastočne vyhovel sťažnosti podanej proti rozhodnutiu o prepustení, keď sa rozhodol posunúť deň ukončenia zmluvy AAP žalobkyne na 20. jún 2012 z dôvodu jej práceneschopnosti doloženej lekárskym potvrdením až do 19. apríla 2012. Naopak potvrdil dôvodnosť rozhodnutia o prepustení, pričom sa odvolal na nemožnosť, uznanú judikatúrou, predovšetkým v bode 149 rozsudku zo 7. júla 2010, Tomas/Parlament (F-116/07, F-13/08 a F-31/08, EU:F:2010:77), preskúmať existenciu alebo stratu vzťahu dôvery, ktorá sa čiastočne vzťahuje aj na preskúmanie dôvodov uvádzaných na odôvodnenie neexistencie alebo straty tohto vzťahu dôvery.

25 V každom prípade sa generálny tajomník Parlamentu domnieval, že žalobkyňa nepreukázala zjavné pochybenia týkajúce sa skutočností uvádzaných na odôvodnenie narušenia vzťahu dôvery, hoci Parlament vedel o niekoľkých profesionálnych pochybeniach žalobkyne, najmä v súvislosti s včasnosťou formulovania legislatívnych pozmeňujúcich návrhov zakladaných do spisu, o nedostatku

zdvorilosti, ktorý preukázala voči poslancovi Parlamentu iného členského štátu, než z ktorého pochádza pani P. alebo aj o drzom správaní žalobkyne voči novej AAP prijatej na pomoc pani P. a nedostatku zdvorilosti, ktorý prejavila voči pani P. v prítomnosti riaditeľa jedného podniku. Profesor sprevádzajúci skupinu študentov na návšteve v priestoroch inštitúcie sa rovnako sťažoval na nezdvorilosť žalobkyne.

26 Napokon podľa generálneho tajomníka Parlamentu okolnosť, že žalobkyňa podala žiadosť o pomoc nemohla prekážať prijatiu rozhodnutia o prepustení, ktoré bolo v dôsledku zjavného zhoršenia vzťahov medzi pani P. a žalobkyňou nevyhnutné.

27 Okrem toho rozhodnutím z 8. októbra 2012 generálny tajomník Parlamentu v postavení OOUPZ zamietol sťažnosť podanú proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o pomoc, pričom zdôraznil, že hoci „na podporu rozhodnutia o prepustení, ktoré prijal OOUPZ, uviedol [žalobkyni] [jej] neprijateľné správanie… a presné, overiteľné skutočnosti, ku ktorým došlo v prítomnosti svedkov, [žalobkyňa] vzniesla obvinenia, ktoré neboli podložené žiadnym dôkazom“. Generálny tajomník Parlamentu ďalej odpovedal žalobkyni, že vo všeobecnosti opatrenia, ktoré požadovala, neboli „vôbec zlučiteľné so špecifickou povahou blízkych a dôverných vzťahov, ktoré má nevyhnutne poslanec so svojim [AAP]“, že predovšetkým preloženie by nemalo najmenší zmysel, pretože by zabránilo akémukoľvek efektívnemu pracovnému vzťahu medzi poslancom Parlamentu a jeho AAP, a že z praktického hľadiska Parlament nemohol preradiť žalobkyňu k inému poslancovi inštitúcie, pretože iba poslanec môže požiadať OOUPZ o prijatie AAP podľa vlastného výberu. Generálny tajomník Parlamentu tiež zdôraznil, pokiaľ ide o žiadosť o začatie administratívneho vyšetrovania, že rozsudok z 8. februára 2011, Skareby/Komisia (F-95/09, EU:F:2011:9), na ktorý sa v tejto súvislosti odvolala žalobkyňa, nebol použiteľný v tomto prípade, pretože na poslancov Parlamentu sa nevzťahuje služobný poriadok, vrátane jeho článku 12a, nemožno im uložiť disciplinárny postih a OOUPZ ich ani nemôže nútiť, aby sa zúčastnili na administratívnom vyšetrovaní, aj keď takáto účasť by bola dôležitá.

28 Žalobou doručenou do kancelárie Súdu pre verejnú službu 31. októbra 2012 a zapísanou do registra pod spisovou značkou F-129/12, žalobkyňa v podstate požadovala zrušenie rozhodnutia o prepustení a rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o pomoc, ako aj zaviazanie Parlamentu, aby jej zaplatil sumu 120 000 eur ako náhradu škody.

29 Súd pre verejnú službu 12. decembra 2013 rozsudkom CH, ktorý nebol napadnutý odvolaním a je teda právoplatný, zrušil rozhodnutie o prepustení a rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o pomoc. Navyše „pri zohľadnení nenáležitých podmienok, za ktorých došlo k rozhodnutiam o výpovedi a o zamietnutí žiadosti o pomoc“, Súd pre verejnú službu zaviazal Parlament, aby žalobkyni zaplatil sumu 50 000 eur ako náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy (rozsudok CH, bod 65).

2. *O opatreniach na vykonanie rozsudku CH prijatých Parlamentom*

30 Po rozhodnutí o prepustení, ktoré bolo zrušené rozsudkom CH, žalobkyňa poberala dávky v nezamestnanosti odo dňa účinnosti rozhodnutia o prepustení až do 23. januára 2013, keď bola prijatá do zamestnania belgickým súkromným zamestnávateľom (ďalej len „súkromný zamestnávateľ“), ktorý bol neskôr z ekonomických dôvodov nútený ju prepustiť. Žalobkyňa tak poberala mzdu od súkromného zamestnávateľa od 23. januára 2013 do 12. marca 2014.

31 Listom z 15. januára 2014 žalobkyňa požiadala Parlament, aby v súlade s článkom 266 ZFEÚ prijal tieto opatrenie na zabezpečenie výkonu rozsudku CH:

— zaplatil jej odmenu od 20. júna 2012, dňa, keď nadobudlo účinnosť protiprávne rozhodnutie o prepustení, až do 12. marca 2014. V tejto súvislosti spresnila, že na nahradenie rozdielu medzi odmenou, ktorú mala poberať, ak by nebola prepustená, a mzdou, ktorú poberala od súkromného zamestnávateľa až do 12. marca 2014, jej má byť zaplatená suma 7 402,41 eura,

— opätovne ju dosadil na trvalé pracovné miesto v Parlamente,

— začal administratívne vyšetrovanie na preukázanie skutočností oznámených v žiadosti o pomoc. V tejto súvislosti žalobkyňa Parlamentu tvrdila, že vyhlásenia, ktoré urobila pani P. v gréckej a nemeckej tlači, ilustrujú obťažovanie, ktorému je z jej strany naďalej vystavená,

— konal tak, aby sa negatívne skutočnosti vyplývajúce zo žiadosti o výpoveď už nenachádzali v jej osobnom spise,

— previedol práva na dôchodok, ktoré predtým nadobudla vo vnútroštátnom systéme do dôchodkového systému Európskej únie.

32 Dňa 12. februára 2014 sa konalo stretnutie medzi advokátmi žalobkyne a zástupcami právnej služby Parlamentu s cieľom určiť rozsah opatrení na vykonanie rozsudku CH, ktoré má prijať Parlament podľa článku 266 ZFEÚ.

33 Listom z 3. marca 2014 Parlament oficiálne odpovedal na rôzne žiadosti o opatrenia na vykonanie rozsudku CH, ktoré predložila žalobkyňa vo vyššie uvedenom liste z 15. januára 2014 (ďalej len „rozhodnutie z 3. marca 2014“).

34 Pokiaľ ide o žiadosť žalobkyne, aby bola opätovne dosadená na trvalé pracovné miesto v Parlamente, táto inštitúcia uviedla, že toto opatrenie by išlo zjavne nad rámec toho, čo vyžadoval výkon rozsudku CH, najmä preto, že podľa odôvodnenia č. 7 nariadenia Rady (ES) č. 160/2009 z 23. februára 2009, ktorým sa menia a dopĺňajú [PZOZ] (Ú. v. EÚ L 55, s. 1) „žiadne ustanovenie tohto služobného poriadku nie je… možné vykladať tak, že poskytuje [AAP] prednostný alebo priamy prístup k pracovným miestam úradníkov alebo ostatných kategórií zamestnancov [Európskej únie]“.

35 Za týchto okolností Parlament vzhľadom na osobnú povahu pracovnoprávneho vzťahu, ktorý spája poslancov a ich AAP, oznámil žalobkyni, že skutočné opätovné dosadenie na jej miesto nie je možné. Parlament teda spresnil, že „jedinou možnosťou [bolo] opätovne dosadiť [žalobkyňu] na miesto, ktoré zastávala pred rozhodnutím o prepustení [posúdeným ako protiprávne], ale zároveň ju oslobodiť od výkonu zodpovedajúcej práce, a to až do konca jej [pracovnej zmluvy]… 1. júla 2014[;] toto oslobodenie od práce sa jav[ilo] tiež v súlade s povinnosťou starostlivosti“. V tejto súvislosti sa Parlament zaviazal zaplatiť žalobkyni odmeny, ktoré jej boli dlhované od 21. júna 2012, teda dňa, keď nadobudlo účinnosť rozhodnutie o prepustení, až do konca jej pracovnej zmluvy, teda do 1. júla 2014, po odpočítaní odmien a dávok v nezamestnanosti, ktoré počas tohto obdobia poberala inak.

36 Parlament navyše potvrdil, že žiadosť o výpoveď, formulovaná svojho času, sa nenachádzala v osobnom spise žalobkyne, a že rozhodnutie o prepustení, ktoré Súd pre verejnú službu považoval za protiprávne, bude zo spisu vyňaté. Pokiaľ ide o žiadosť o prevod práv na dôchodok predtým nadobudnutých podľa vnútroštátneho systému do dôchodkového systému Únie, Parlament poznamenal, že žalobkyňa, ktorá zhodnotila iba päť rokov práce ako AAP, nespĺňala podmienku, podľa ktorej treba preukázať najmenej desať rokov služby v Únii na to, aby sa mohla domáhať starobného dôchodku z rozpočtu Únie.

37 Napokon pokiaľ ide o žiadosť o začatie administratívneho vyšetrovania, už formulovanú v žiadosti o pomoc, Parlament uviedol, že „v tejto súvislosti… ak by sa [žalobkyňa] rozhodla podať žalobu podľa vnútroštátneho práva proti [pani P.], Parlament by prehodnotil situáciu s prihliadnutím na judikatúru, ktorá vyplýva z [bodu 57] rozsudku [CH]“.

38 V liste z 26. marca 2014, v ktorom žalobkyňa oznámila svoj úmysel podať neskôr sťažnosť proti rozhodnutiu z 3. marca 2014, zároveň uviedla pripomienky, aby v troch konkrétnych bodoch opravila svoju žiadosť o vykonávacie opatrenia z 15. januára 2014, čo podľa jej názoru nemalo Parlamentu spôsobovať problém.

39 Prvé dva body sa týkali prehodnotenia smerom nahor sumy 7 402,41 eura, pôvodne požadovanej žalobkyňou na nahradenie odmeny dlhovanej za obdobie od 20. júna 2012, teda dňa jej protiprávneho prepustenia, do 12. marca 2014, teda dňa, keď prestala poberať odmenu od svojho súkromného zamestnávateľa (ďalej len „obdobie dvojitého príjmu“). V tejto súvislosti po prvé tvrdila, že do výpočtu súm poberaných od jej súkromného zamestnávateľa bola nesprávne zahrnutá prémia za trinásty mesiac vo výške 5 686 eur. Táto prémia totiž nie je súčasťou jej odmeny. Zodpovedá naopak predčasnej náhrade za mesiac dovolenky, ktorú bude povinná čerpať v rámci svojho nasledujúceho pracovnoprávneho vzťahu s novým belgickým súkromným zamestnávateľom, ale ktorú jej tento zamestnávateľ nepreplatí. Po druhé, žalobkyňa spresnila, že „v čase jej [nedobrovoľného] odchodu z Parlamentu vo februári 2012“, mala nárok na dvojmesačnú výpovednú dobu. Keďže však rozhodnutie o prepustení bolo zrušené, žalobkyňa sa domnieva, že by teraz mala byť v dlhšom pracovnoprávnom vzťahu, ktorý jej zakladá nárok na trojmesačnú výpovednú dobu. V dôsledku toho treba podľa žalobkyne sumu 5 686 eur požadovanú v súvislosti s obdobím dvojitého príjmu zvýšiť aj o sumu 3 977,43 eura zodpovedajúcu platu za dodatočný mesiac skúšobnej doby, ktorý jej mal zaplatiť Parlament.

40 Žalobkyňa po tretie spresnila, že keďže je vo svojom postavení AAP zmluvne viazaná s Parlamentom až do skončenia jej zmluvy na konci volebného obdobia, teda do 1. júla 2014, je táto inštitúcia povinná vrátiť jej preukaz AAP a vinetu na prístup na parkoviská Parlamentu.

41 Listom z 2. apríla 2014 (ďalej len „rozhodnutie z 2. apríla 2014“) Parlament v reakcii na doplňujúce žiadosti o vykonávacie opatrenia, ktoré žalobkyňa formulovala 26. marca 2014, najprv poznamenal, že keďže judikatúra definuje veľmi široko sumy, ktoré sa majú odpočítať z odmeny dlhovanej *a posteriori* osobe, o ktorej sa ukáže, že bola prepustená neoprávnene, bol povinný odpočítať prémiu za trinásty mesiac, na ktorú sa vzťahuje pojem „náhradná dávka“ v zmysle bodu 71 rozsudku z 13. apríla 2011, Scheefer/Parlament (F-105/09, EU:F:2011:41). Pokiaľ ide o druhý bod vznesený žalobkyňou v jej liste z 26. marca 2014, Parlament vysvetlil, že vzhľadom na to, že neprijal nové rozhodnutie o prepustení, už nevzniká otázka nároku na výpovednú dobu. Pracovná zmluva je totiž zachovaná až do konca volebného obdobia, teda do 1. júla 2014, a teda už nejde o prepustenie. Napokon, pokiaľ ide o tretí bod nastolený v liste z 26. marca 2014, Parlament vysvetlil, že „vstup do priestorov a na parkoviská Parlamentu sprevádza plnenie povinností, od ktorého [bola] [žalobkyňa] oslobodená až do konca svojej [pracovnej] zmluvy“. Parlament sa však napriek tomu rozhodol postúpiť jej žiadosť útvaru pre „Akreditáciu“ na generálnom riaditeľstve pre bezpečnosť generálneho sekretariátu Parlamentu.

42 Žalobkyňa 16. apríla 2014 podala podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku sťažnosť proti rozhodnutiam z 3. marca a z 2. apríla 2014. V prvom rade, pokiaľ ide konkrétne o prémiu za trinásty mesiac, ktorú nesprávne zahrnula do výpočtu súm poberaných od svojho súkromného zamestnávateľa, žalobkyňa spresnila, že išlo o „dvojnásobný príspevok na dovolenku, ktorý [bol] iba vyplatený predčasne na platenú dovolenku čerpanú v budúcnosti“. V druhom rade, pokiaľ ide o dôsledky, ktoré treba vyvodiť zo zrušenia rozhodnutia o prepustení, žalobkyňa tvrdila, že mala „mať právo na všetky výhody spojené s [jej] [pracovnou] zmluvou“ až do jej skončenia. Z tohto dôvodu prináležalo Parlamentu nielen aby jej vrátil jej preukaz AAP a vinetu na prístup na parkoviská Parlamentu, ale aj aby obnovil jej právo používať jej pracovnú elektronickú poštu a nahliadať do intranetu Parlamentu. V tejto súvislosti tvrdila, že to, že nebola skutočne opätovne dosadená na svoje miesto AAP ju zbavilo kontaktov podstatných pre pokračovanie jej kariéry a spôsobilo jej ujmu odhadovanú na 15 000 eur. V treťom rade, pokiaľ ide o dôsledky, ktoré treba vyvodiť zo zrušenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o pomoc, podľa jej názoru rozsudok CH nemožno chápať tak, že Súd pre verejnú službu by chcel podmieniť poskytnutie pomoci podľa článku 24 služobného poriadku podaním žaloby na vnútroštátny súd proti osobe, ktorá sa obťažovania údajne dopustila. Podľa žalobkyne Parlament iba čiastočne vykonal rozsudok CH, čo jej spôsobilo nemajetkovú ujmu, ktorú v tomto štádiu odhaduje *ex æquo et bono* na sumu 60 000 eur.

43 Listom zo 6. júna 2014 právna služba Parlamentu v rámci opatrení na vykonanie rozsudku CH informovala žalobkyňu o existencii interných pravidiel „AAP“ v oblasti obťažovania a o zriadení špeciálneho poradného výboru „AAP“. Vysvetlila jej tak, že uvedený výbor je od tejto chvíle „orgánom príslušným na vybavenie prípadnej sťažnosti [žalobkyne] na obťažovanie“ a „poradila jej… aby sa obrátila na [špeciálny poradný výbor ‚AAP‘] cez jeho sekretariát“.

44 Listom z 20. júna 2014 žalobkyňa odpovedala, že po zrušení rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o pomoc, Parlament mal stále rozhodnúť o tejto žiadosti, ktorej príčinou bolo správanie pani P. V dôsledku toho sa žalobkyňa pýtala na „dôvody, pre ktoré Parlament… nepovažoval za prospešné práve v rámci opatrení na vykonanie rozsudku [CH] obrátiť sa sám a priamo na [špeciálny poradný výbor ‚AAP‘], akonáhle bol tento výbor platne zriadený, čo jej stále [nebolo] potvrdené“.

45 Listom zo 4. augusta 2014 generálny tajomník Parlamentu konajúci ako OOUPZ zamietol sťažnosť zo 16. apríla 2014 (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti“). Po pripomenutí, že žalobkyňa už v tom čase dostala celkovú sumu 9 433,20 eura, nahradzujúcu rozdiel medzi na jednej strane sumami, ktoré poberala ako dávky v nezamestnanosti a sumami, ktoré poberala ako zamestnanec súkromného zamestnávateľa od 20. júna 2012 do 12. marca 2014, a na druhej strane platom, ktorý by bola poberala v rovnakom období ako AAP, Parlament najprv potvrdil, že pokiaľ ide o obdobie dvojitého príjmu, suma 5 686 eur, ktorú žalobkyňa ešte požadovala, bola odpočítaná oprávnene, pretože „zodpoved[ala] finančnej náhrade za platenú dovolenku, ktorú [žalobkyňa] nevyčerpala pred ukončením jej pracovnej zmluvy [so súkromným zamestnávateľom]“.

46 Pokiaľ ide ďalej o otázku vrátenia preukazu AAP a vinety na prístup na parkoviská, Parlament poznamenal, že žalobkyňa si ich mohla vyzdvihnúť na útvare „Akreditácie“ už od 23. apríla 2014. Okrem toho Parlament pripomenul žalobkyni, že vyhovel jej žiadosti o adresu elektronickej pošty a o prístup k intranetu Parlamentu, ktorú formulovala vo svojej sťažnosti, teda 16. apríla 2014, tým, že jej ich poskytol. Keďže sa Parlament domnieval, že tým vyhovel všetkým požiadavkám žalobkyne, pričom nijako nebránil tomu, aby kontaktovala poslancov inštitúcie, zamietol žiadosti o náhradu škody podané žalobkyňou.

47 Napokon pokiaľ ide o opatrenia, ktoré treba prijať v súvislosti so zrušením rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o pomoc, Parlament zopakoval svoje stanovisko vyjadrené v rozhodnutí z 3. marca 2014, podľa ktorého ak by sa žalobkyňa rozhodla podať proti pani P. žalobu na vnútroštátny súd, Parlament je pripravený prehodnotiť situáciu s prihliadnutím na bod 57 rozsudku CH. Parlament sa však nedotkol otázky začatia administratívneho vyšetrovania. Naopak, požiadal žalobkyňu o povolenie, aby sa mohol v jej prípade obrátiť na špeciálny poradný výbor „AAP“.

48 Dňa 25. novembra 2014 doručila kancelária Súdu pre verejnú službu Parlamentu žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie. Nasledujúci deň, teda 26. novembra 2014, sa konala zakladajúca schôdza špeciálneho poradného výboru „AAP“. Z bodu 2 zápisnice z tejto schôdze vyplýva, že „ak to bude potrebné, možno pozvať právneho poradcu [Parlamentu] na schôdzu výboru… aby mu radil v právnych otázkach“. Z bodu 4 tej istej zápisnice vyplýva, že „právny poradca informoval členov [špeciálneho poradného výboru ‚AAP‘] o stanovisku Parlamentu v… dvoch veciach údajného obťažovania[, vrátane veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok CH]“.

49 Listom zo 17. decembra 2014 predseda špeciálneho poradného výboru „AAP“ pozval žalobkyňu na schôdzu s členmi tohto výboru naplánovanú na 28. januára 2015.

50 Žalobkyňa 15. januára 2015 predložila svoje písomné pripomienky špeciálnemu poradnému výboru „AAP“. K vypočutiu žalobkyne a pani P. pred týmto výborom došlo 28. januára 2015.

Návrhy účastníkov konania a konanie

51 Žalobkyňa v podstate navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:

— zrušil rozhodnutie z 3. marca 2014 v rozsahu, v akom v ňom Parlament odmietol začať administratívne vyšetrovanie na preukázanie existencie skutočností oznámených v žiadosti o pomoc,

— zrušil rozhodnutie z 2. apríla 2014 v rozsahu, v akom jej v ňom Parlament odmietol zaplatiť dodatočnú sumu 5 686 eur spolu s úrokmi z omeškania vypočítanými v sadzbe stanovenej Európskou centrálnou bankou (ECB) pre hlavné operácie refinancovania zvýšenej o dva body,

— zrušil rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti,

— zaviazal Parlament, aby jej nahradil majetkovú ujmu odhadnutú na sumu 144 000 eur spolu s úrokmi z omeškania vypočítanými v sadzbe stanovenej ECB pre hlavné operácie refinancovania zvýšenej o dva body,

— zaviazal Parlament, aby jej nahradil spôsobenú nemajetkovú ujmu priznaním sumy odhadnutej *ex æquo et bono* na 60 000 eur,

— zaviazal Parlament na náhradu trov konania.

52 Parlament navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:

— zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu všetkých trov konania.

53 Po druhej výmene vyjadrení, ktorú povolil Súd pre verejnú službu, účastníci konania vyjadrili svoj súhlas, aby sa v tomto prípade uplatnil článok 59 ods. 2 rokovacieho poriadku. Súd pre verejnú službu teda na základe tohto ustanovenia rozhodol, že vo veci rozhodne bez pojednávania a informoval o tom účastníkov konania listom kancelárie zo 7. júla 2015.

Právny stav

1. *O predmete žaloby*

54 Treba pripomenúť, že súd Únie môže v súlade so zásadou hospodárnosti konania rozhodnúť, že netreba rozhodnúť osobitne o návrhoch smerujúcich proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti, ak dospeje k záveru, že tieto návrhy nemajú samostatný obsah a v skutočnosti sa prelínajú s návrhmi smerujúcimi proti rozhodnutiu, proti ktorému bola podaná sťažnosť. Tak to môže byť najmä v prípade, keď súd konštatuje, že rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti iba potvrdzuje rozhodnutie napadnuté sťažnosťou, takže zrušenie rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti by nemalo na právne postavenie dotknutej osoby iný účinok než účinok vyplývajúci zo zrušenia rozhodnutia napadnutého sťažnosťou (rozsudky z 21. septembra 2011, Adjemian a i./Komisia, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 33, a z 19. novembra 2014, EH/Komisia, F-42/14, EU:F:2014:250, bod 85).

55 V tomto prípade žalobkyňa vo svojej sťažnosti zo 16. apríla 2014 formulovala po prvýkrát žiadosť o prístup k intranetu Parlamentu a do schránky elektronickej pošty, na ktorú OOUPZ odpovedal v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti. Napriek tomu vo všetkých ostatných bodoch rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti potvrdzuje rozhodnutia z 3. marca a z 2. apríla 2014, takže v tomto rozsahu

netreba osobitne rozhodnúť o návrhoch na zrušenie rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, hoci odôvodnenie nachádzajúce sa v tomto rozhodnutí spresňuje niektoré dôvody pôvodných rozhodnutí z 3. marca a z 2. apríla 2014 a musí byť vzhľadom na to, že konanie pred podaním žaloby sa vyvíja, zohľadnené pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí z 3. marca a z 2. apríla 2014, keďže platí, že toto odôvodnenie sa zhoduje s týmito poslednými rozhodnutiami (pozri rozsudok z 19. novembra 2014, EH/Komisia, F-42/14, EU:F:2014:250, bod 86 a tam citovaná judikatúra).

2. *O návrhoch na zrušenie*

56 Vo svojich návrhoch na zrušenie žalobkyňa spochybňuje vhodnosť opatrení na vykonanie rozsudku CH prijatých Parlamentom v rozhodnutiach z 3. marca a z 2. apríla 2014, pokiaľ ide o dve skupiny opatrení, ktoré treba preskúmať postupne, a to po prvé, opatrenia v súvislosti zo zrušením rozhodnutia o prepustení a po druhé, opatrenia v súvislosti so zrušením rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o pomoc.

O vykonávacích opatreniach prijatých Parlamentom v súvislosti so zrušením rozhodnutia o prepustení rozsudkom CH

Tvrdenia účastníkov konania

57 Po prvé, žalobkyňa vytýka Parlamentu, že vo svojich rozhodnutiach z 3. marca a 2. apríla 2014 nesprávne zohľadnil sumu 5 686 eur ako sumu, ktorá má byť pri výkone rozsudku CH odpočítaná z odmien dlhovaných Parlamentom za obdobie dvojitého príjmu. Nejde totiž o prémiu za trinásty mesiac, ale o dvojnásobný príspevok na dovolenku platený súkromným zamestnávateľom predčasne na budúce dovolenky, ktoré v čase, keď budú skutočne čerpané, nebudú preplatené novým zamestnávateľom. Žalobkyňa v tejto súvislosti predkladá „potvrdenie o dovolenke“ vystavené 16. decembra 2013 belgickou poisťovňou Partena, z ktorého vyplýva, že „suma príspevku na dovolenku bude odpočítaná z odmien [žalobkyne], keď [bude čerpať svoju] dovolenku u [svojho] nového zamestnávateľa“.

58 Po druhé, žalobkyňa vytýka Parlamentu, že jej čo najskôr po vyhlásení rozsudku CH nevrátil jej preukaz AAP, vinetu na prístup na parkoviská a jej prístupy k pracovnej elektronickej pošte a intranetu Parlamentu (ďalej spolu len „pracovné prostriedky“). Vysvetľuje, že iba tieto pracovné prostriedky jej mohli umožniť, aby znovu účinne nadviazala kontakt s poslancami Parlamentu a dozvedela sa o ponukách obsadzovaných pracovných miest AAP. Rozhodnutia, ktorých zrušenie navrhuje, sú protiprávne, keďže pracovné prostriedky, ktoré úzko súvisia so samotnou existenciou jej postavenia AAP, boli vrátené iba veľmi neskoro. V dôsledku tohto oneskoreného vrátenia prišla o nezanedbateľnú príležitosť, aby jej bola ponúknutá nová zmluva AAP.

59 Parlament k tomu uvádza, že sporná suma 5 686 eur predstavuje „náhradnú dávku“ v zmysle rozsudku z 13. apríla 2011, Scheefer/Parlament (F-105/09, EU:F:2011:41, bod 71), ktorú bol povinný odpočítať z odmien, ktoré dlhoval za služby žalobkyne AAP počas obdobia dvojitého príjmu. Pokiaľ ide o výhradu týkajúcu sa neskorého vrátenia pracovných prostriedkov, Parlament v podstate tvrdí, že keďže žalobkyňa bola oslobodená od výkonu práce až do konca jej pracovnej zmluvy, nepotrebovala mať k dispozícii pracovné prostriedky. Napriek tomu Parlament poznamenáva, že v rámci starostlivosti a v zmierlivom duchu voči žalobkyni vyhovel jej žiadostiam o prístup k pracovným prostriedkom.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

– O možnosti odpočítať zo sumy odmien dlhovaných za obdobie dvojitého príjmu sumu, ktorú žalobkyňa dostala ako príspevok na dovolenku

60 Na úvod treba pripomenúť, že zrušenie aktu súdom Únie má za následok odstránenie tohto aktu z právneho poriadku so spätnou účinnosťou a že ak bol zrušený akt už vykonaný, na odstránenie jeho účinkov je potrebné obnoviť právny stav, v akom sa žalobca nachádzal pred prijatím tohto aktu (rozsudok z 26. mája 2011, Kalmár/Europol, F-83/09, EU:F:2011:66, bod 88).

61 Z toho vyplýva, že na základe článku 266 ZFEÚ bol Parlament povinný prijať opatrenia, ktoré vyžadoval výkon rozsudku CH tak, aby sa dostal do situácie existujúcej ku dňu, keď bolo prijaté rozhodnutie o prepustení zrušené uvedeným rozsudkom. Najprv treba uviesť, že žalobkyňa v zásade nenapáda rozhodnutie Parlamentu z 3. marca 2014, ktorým sa znovu na ňu vzťahovala pracovná zmluva ako AAP až do konca volebného obdobia prebiehajúceho v deň prijatia tohto rozhodnutia, teda do 1. júla 2014, pričom bola zároveň oslobodená od skutočného výkonu úloh AAP. Súd pre verejnú službu sa v každom prípade domnieva, že toto opatrenie na vykonanie rozsudku CH nie je nevhodné na jednej strane vzhľadom na kontext, v akom sa musia vykonávať činnosti AAP, v tomto prípade v rámci priameho vzťahu s dotknutým poslancom Parlamentu, ktorý má ako jediný právo vybrať si svojich spolupracovníkov, ako aj na druhej strane vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa začala pracovať u súkromného zamestnávateľa, takže obdobie, počas ktorého bola zamestnancom tohto súkromného zamestnávateľa a obdobie, keď dostávala náhradu z dôvodu nezamestnanosti, je tak obdobím dvojitého príjmu. Žalobkyňa naopak napáda spôsob, akým Parlament vypočítal výšku odmeny, ktorá jej bola dlhovaná za uvedené obdobie.

62 V tejto súvislosti sa Parlament mohol domnievať, že obnovenie právnej situácie, v ktorej sa žalobkyňa nachádzala pred prijatím rozhodnutia o prepustení, ktoré bolo zrušené rozsudkom CH, znamenalo vyplatiť žalobkyni za obdobie od 20. júna 2012, teda dňa účinnosti rozhodnutia o prepustení, do 1. júla 2014, teda dňa skončenia jej pracovnej zmluvy, rozdiel medzi na jednej strane sumou odmeny, ktorú by žalobkyňa bola mohla požadovať, ak by zostala vo svojej funkcii a skutočne vykonávala činnosti AAP a na druhej strane odmenou alebo dávkami v nezamestnanosti, ktoré v skutočnosti poberala inak (rozsudok z 26. mája 2011, Kalmár/Europol, F-83/09, EU:F:2011:66, bod 90), bez toho, aby bolo dotknuté právo orgánu, ktorý uvedené dávky v nezamestnanosti vyplatil, vymáhať ich sumu od Parlamentu.

63 Pokiaľ ide o odmeny alebo dávky v nezamestnanosti, ktoré možno odpočítať počas obdobia dvojitého príjmu, z judikatúry vyplýva, že tieto môžu zahŕňať „odmenu, platby, dávky v nezamestnanosti alebo akúkoľvek inú náhradnú dávku“ alebo „odmenu rovnakej povahy“, ktoré žalobkyňa poberala počas obdobia dvojitého príjmu „namiesto odmeny“, ktorú by za obvyklých okolností musela dostať, ak by nebolo prijaté zrušené rozhodnutie o prepustení a teda by zostala vo svojej funkcii v Parlamente (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. apríla 2011, Scheefer/Parlament, F-105/09, EU:F:2011:41, bod 71).

64 K tomuto treba poznamenať, že podľa belgického práva a ako to vyplýva z listín predložených účastníkmi konania, príspevok na dovolenku zahŕňa odmenu, ktorá je bežne platená za obdobie dovolenky, ako aj príplatok, ktorý sa za odpracovaný mesiac predchádzajúceho roka alebo mesiac, na ktorý sa ako na taký hľadí, rovná jednej dvanástine z 92 % hrubej mesačnej odmeny v mesiaci, počas ktorého začalo čerpanie dovolenky. Okrem toho v prípade prepustenia súkromnoprávneho zamestnanca, je prepúšťajúci zamestnávateľ povinný, ako to bolo v tomto prípade, predčasne vyplatiť príspevok na dovolenku pri skončení pracovnej zmluvy.

65 V tejto súvislosti za daných okolností príspevok na dovolenku, ktorý žalobkyňa dostala od súkromného zamestnávateľa, nemožno považovať za náhradu odmeny, ktorú žalobkyňa počas obdobia dvojitého príjmu skutočne poberala namiesto odmeny, ktorú mala poberať za svoje služby AAP od Parlamentu. Tento príspevok má totiž pokryť dni ročnej dovolenky, ktoré bude žalobkyňa povinná čerpať neskôr v rámci novej pracovnej zmluvy podľa belgického práva, ale ktoré nebudú v čase ich čerpania preplatené novým súkromným zamestnávateľom. Z potvrdenia predloženého belgickou poisťovňou Partena naopak vyplýva, že počas povinného čerpania dní dovolenky, na ktoré sa vzťahuje tento príspevok, sumu poskytnutú ako príspevok na dovolenku bude musieť odpočítať od mzdy nový zamestnávateľ. Zohľadniť sumu tohto príspevku ako odmenu alebo náhradnú dávku poberanú počas obdobia dvojitého príjmu by teda znamenalo zohľadniť príjem, ktorý síce už bol vyplatený vopred, ale ktorý v skutočnosti v zásade bude musieť byť neskôr odpočítaný z poberanej mzdy a je tak súčasťou odmeny za obdobia dovolenky, ktoré budú čerpané po období dvojitého príjmu a ktoré má tento príspevok pokryť ako odmena.

66 Ako to teda správne tvrdí žalobkyňa, Parlament nemal pri vymedzení opatrení, ktoré vyžadoval výkon rozsudku CH v súvislosti so zrušením rozhodnutia o prepustení uvedeným rozsudkom a v nadväznosti na žiadosť žalobkyne z 26. marca 2014, v rozhodnutí z 2. apríla 2014 odpočítať zo sumy odmeny, ktorú mala žalobkyňa dostať od Parlamentu za svoje služby AAP počas obdobia dvojitého príjmu, sumu 5 686 eur zodpovedajúcu príspevku na dovolenku vyplatenému súkromným zamestnávateľom.

– O vrátení pracovných prostriedkov

67 Pokiaľ ide o pracovné prostriedky, v prípade ktorých žalobkyňa vytýka Parlamentu, že jej ich dal k dispozícii až neskoro, a to v rozpore s článkom 266 ZFEÚ, Súd pre verejnú službu pripomína, že vzhľadom na osobnú povahu pracovnoprávneho vzťahu, ktorý spája poslancov Parlamentu a ich AAP, sa Parlament v rozhodnutí z 3. marca 2014 mohol domnievať, že nebolo vhodné skutočne opätovne dosadiť žalobkyňu do jej funkcie, pričom žalobkyňa toto rozhodnutie v skutočnosti v zásade nespochybnila. Parlament rovnako mohol rozhodnúť, že nie schopný prideliť žalobkyňu na iné pracovné miesto AAP z dôvodu, že v súlade s článkom 5a a článkom 128 ods. 2 PZOZ si svojich AAP vyberajú samotní poslanci Parlamentu a následne požiadajú administratívu Parlamentu, aby prijala AAP, ktorých si vybrali, keďže ich prijatie do zamestnania predpokladá existenciu vzťahu dôvery.

68 Navyše v situácii, keď sa v tomto štádiu ani nezdá, ani nie je preukázané, že žalobkyňa bola skutočne obeťou psychického obťažovania v zmysle článku 12a služobného poriadku zo strany poslanca Parlamentu, ktorému pomáhala a keďže AAP, vzhľadom na ich osobitné postavenie, ktoré je charakterizované a odôvodnené vzťahom dôvery s poslancom Parlamentu, ktorému sú poverení pomáhať, nie sú spôsobilí na obsadenie trvalého pracovného miesta, mohol sa OOUPZ domnievať, že v rámci opatrenia na vykonanie rozsudku CH nesmel prideliť žalobkyňu dočasne alebo trvale na pracovné miesto v jednej zo svojich služieb, ktoré môže byť obsadené dočasným zamestnancom v zmysle článku 2 PZOZ alebo zmluvným zamestnancom v zmysle článku 3a PZOZ.

69 V dôsledku toho treba chápať druhú výhradu v tom zmysle, že žalobkyňa bez toho, aby sa v rámci opatrení na vykonanie rozsudku CH nevyhnutne domáhala práva byť skutočne opätovne dosadená ako AAP u poslanca Parlamentu, vytýka tejto inštitúcii, že nerešpektovala článok 266 ZFEÚ, keď jej nedala k dispozícii pracovné prostriedky okamžite po vyhlásení rozsudku CH a v každom prípade, keď jej ich dala k dispozícii neskoro, čo malo vplyv na jej schopnosť podniknúť kroky, aby mohla byť prijatá u novozvoleného poslanca Parlamentu na budúce volebné obdobie.

70 V tejto súvislosti nie je medzi účastníkmi konania sporné, že úradníci a ostatní zamestnanci Parlamentu v aktívnej službe majú za obvyklých okolností na účely výkonu svojich povinností právo na trvalý prístup do priestorov Parlamentu a že je im vydané osobitné povolenie na vstup vo forme preukazu, a prípadne aj vinety na prístup na parkoviská inštitúcie, ktoré im umožňuje využiť toto právo.

71 Kvôli oslobodeniu žalobkyne od plnenia jej úloh AAP na zostávajúcu dobu jej pracovnej zmluvy, však Parlament nebol povinný vrátiť preukaz a vinetu, ktoré požadovala v rámci vykonávacieho opatrenia vyplývajúceho priamo z rozsudku CH.

72 Okrem toho treba uviesť, že keď žalobkyňa svojim listom z 26. marca 2014, teda viac ako tri mesiace po vyhlásení rozsudku CH, napokon prejavila vôľu znovu mať preukaz a vinetu na prístup na parkoviská Parlamentu, Parlament vyhovel jej žiadosti o niekoľko dní neskôr, rozhodnutím z 2. apríla 2014 a preukaz i vinetu jej dal k dispozícii od 23. apríla 2014. Výhrady žalobkyne v tejto súvislosti treba preto zamietnuť.

73 Pokiaľ ide o žiadosť o získanie adresy elektronickej pošty a prístupu k intranetu Parlamentu, ktorú žalobkyňa po prvýkrát podala vo svojej sťažnosti zo 16. apríla 2014, je pravda, že vzhľadom na osobitosti danej veci Parlementu trvalo istý čas zriadenie informačného prístupu zvonku pre AAP, ktorá v praxi nevykonávala povinnosti AAP a v skutočnosti nebola pridelená k niektorému z poslancov Parlamentu vo funkcii.

74 V tejto súvislosti sa na jednej strane žiadosť žalobkyne o prístup k infraštruktúre a informačným vymoženostiam Parlamentu javí ako súčasť postupu, samozrejme pochopiteľného, ktorého cieľom bolo, aby žalobkyňa bola schopná kontaktovať novozvolených poslancov Parlamentu pred ich skutočným nástupom do funkcie a odvolávať sa na svoje postavenie aktívnej AAP, čo by elektronická adresa Parlamentu potvrdzovala a zároveň by jej zabezpečovala určitú viditeľnosť. Žalobkyňa rovnako chcela mať prístup k určitým informáciám šíreným v rámci Parlamentu. Napriek tomu treba uviesť, že hoci inštitúcia môže, ak je to vhodné, umožniť svojim úradníkom a zamestnancom, aby mimo času venovaného práci používali jej infraštruktúru, vrátane informačnej, na účely, ktoré nesúvisia s výkonom služby, táto možnosť inštitúcie nemôže byť povýšená na právo úradníkov a zamestnancov vyplývajúce zo služobného poriadku, najmä v takej situácii, ako je táto, v ktorej bola dotknutá osoba oslobodená od plnenia svojich pracovných úloh v záujme služby a keď interné ustanovenia Parlamentu jasne uvádzajú, že „elektronická pošta… je dôsledne vyhradená na použitie priamo spojené s úlohami vykonávanými [zamestnancom]“.

75 Na druhej strane a v každom prípade treba pripomenúť, že vo všeobecnosti, keď výkon zrušujúceho rozsudku vyžaduje prijatie niekoľkých administratívnych opatrení, nemôže sa tento výkon uskutočniť okamžite. Inštitúcie tak musia mať primeranú lehotu na to, aby vyhoveli zrušujúcemu rozsudku (rozsudky z 12. januára 1984, Turner/Komisia, 266/82, EU:C:1984:3, bod 5; z 10. júla 1997, Apostolidis a i./Komisia, T-81/96, EU:T:1997:111, bod 37, a z 20. júna 2012, Menidiatis/Komisia, F-79/11, EU:F:2012:89, bod 40). Súd pre verejnú službu sa teda domnieva, že k poskytnutiu elektronickej adresy a prístupu k intranetu Parlamentu žalobkyni 18. júna 2014 došlo v primeranom čase vzhľadom na skutočnosť, že žiadosť v tomto zmysle bola podaná 16. apríla 2014 a na to, že na tento účel boli potrebné technické úpravy, keďže prístup k intranetu Parlamentu a poskytnutie schránky elektronickej pošty AAP si vyžadovali predchádzajúci súhlas poslanca Parlamentu, ktorému AAP pomáha.

76 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené, sa treba domnievať, že pokiaľ ide o opatrenia, ktoré vyžadoval výkon rozsudku CH v súvislosti so zrušením rozhodnutia o prepustení, Parlament vo svojej odpovedi na doplňujúce žiadosti z 26. marca 2014 nerešpektoval článok 266 ZFEÚ iba pokiaľ ide o odpočítanie sumy, ktorú žalobkyňa dostala ako príspevok na dovolenku vyplatený podľa belgického práva, z odmeny dlhovanej za obdobie dvojitého príjmu.

77 Treba preto zrušiť rozhodnutie z 2. apríla 2014, potvrdené rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti v rozsahu, v akom Parlament odmietol zaplatiť žalobkyni dodatočnú sumu 5 686 eur. Navyše vzhľadom na toto zrušenie treba teraz vyhovieť žiadosti žalobkyne o náhradu škody týkajúcej sa tejto sumy, ako aj žiadosti, aby spolu s touto sumou boli zaplatené úroky z omeškania v sadzbe stanovenej ECB pre hlavné operácie refinancovania zvýšenej o dva body od 1. júla 2014, teda odo dňa ukončenia jej zmluvy.

O vykonávacích opatreniach prijatých Parlamentom v súvislosti so zrušením rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o pomoc rozsudkom CH

Tvrdenia účastníkov konania

78 Žalobkyňa tvrdí, že pokiaľ ide o rozhodnutie o zamietnutí jej žiadosti o pomoc zrušené Súdom pre verejnú službu, Parlament sa v rozhodnutí z 3. marca 2014 v rámci opatrenia na vykonanie rozsudku CH uspokojil s tým, že preskúmal možnosť ponúknuť jej pomoc v zmysle článku 24 služobného poriadku iba v prípade, ak by sa rozhodla podať proti pani P. žalobu na vnútroštátny súd. Podľa žalobkyne však toto nepredstavuje vhodné opatrenie na vykonanie rozsudku CH v zmysle článku 266 ZFEÚ. OOUPZ mal totiž opätovne preskúmať jej žiadosť o pomoc a vzhľadom na neúplne dôkazy, ktoré poskytla v čase tejto žiadosti, mal začať administratívne vyšetrovanie vyžadované judikatúrou na preukázanie existencie skutočností zakladajúcich obťažovanie, ktoré žalobkyňa oznámila vo svojej žiadosti o pomoc.

79 V tejto súvislosti žalobkyňa predovšetkým tvrdí, že Súd pre verejnú službu nemal v úmysle podmieniť povinnosť OOUPZ poskytnúť jej pomoc podaním žaloby na vnútroštátny súd, pretože pomoc poskytnutá v prospech AAP v konaní o žalobe na vnútroštátnom súde je iba jednou z foriem, ktoré môže mať povinnosť poskytnúť pomoc uvedená v článku 24 služobného poriadku.

80 Žalobkyňa napokon poznamenáva, že OOUPZ nezveril právomoci, ktoré má na základe článku 24 služobného poriadku, špeciálnemu poradnému výboru „AAP“ a že je nepochopiteľné, že OOUPZ sa nerozhodol začať administratívne vyšetrovanie okamžite po vyhlásení rozsudku CH alebo sám predložiť vec špeciálnemu poradnému výboru „AAP“ okamžite po jeho zriadení, ak chcel, aby tento výbor prevzal administratívne vyšetrovanie, ktoré bol OOUPZ za obvyklých okolností povinný vykonať. Žalobkyňa tak dochádza k záveru, že Parlament nerešpektoval článok 24 služobného poriadku, povinnosť starostlivosti a článok 31 Charty základných práv Európskej únie.

81 Parlament navrhuje zamietnutie vznesených výhrad. V tejto súvislosti podotýka, že už vo februári 2014, teda pred zriadením špeciálneho poradného výboru „AAP“, ponúkol žalobkyni pomoc v prípade, keď sa rozhodne podať proti pani P. žalobu na vnútroštátny súd. Následne informoval špeciálny poradný výbor „AAP“ na prvej schôdzi tohto nového výboru, t. j. 26. novembra 2014, o existencii sťažnosti na obťažovanie, ktorú podala žalobkyňa. Tento výbor, ktorému OOUPZ zveril úlohu viesť administratívne vyšetrovanie v prípade obvinení z obťažovania vznesených AAP voči poslancom Parlamentu, aby tak naplnil článok 24 služobného poriadku v situáciách, keď sťažnosť týkajúcu sa poslanca Parlamentu podá táto skupina zamestnancov, prešetril uvedenú sťažnosť tak, že pristúpil k vypočutiu žalobkyne, ako aj pani P. Parlament v tejto súvislosti zdôrazňuje, že poslanci Parlamentu nepodliehajú OOUPZ a že Parlament nie je preto v tomto postavení OOUPZ schopný nútiť ich k spolupráci na administratívnom vyšetrovaní, a to tým skôr, že OOUPZ nemá žiadnu právomoc ukladať im sankcie v prípade preukázaného obťažovania.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

82 Na úvod treba pripomenúť, že na to, aby inštitúcia, ktorá prijala akt zrušený súdom Únie, vyhovela povinnosti, ktorú jej ukladá článok 266 ZFEÚ, jej prináleží určiť, aké opatrenia sa vyžadujú na vykonanie zrušujúceho rozsudku na základe voľnej úvahy, ktorou disponuje na tento účel, pri dodržaní tak výroku a odôvodnenia rozsudku, ktorý je povinná vykonať, ako aj príslušných ustanovení práva Únie. V tejto súvislosti platí, že ak sú s vykonaním zrušujúceho rozsudku spojené osobitné ťažkosti, dotknutá inštitúcia môže splniť povinnosť vyplývajúcu z článku 266 ZFEÚ tým, že príjme akékoľvek rozhodnutie, ktoré môže spravodlivo nahradiť nevýhodu, ktorá z toho vyplynula pre dotknuté osoby. V tejto súvislosti menovací orgán, alebo ako v tomto prípade, OOUPZ, môže napríklad nadviazať dialóg so žalobcom na účely dosiahnutia dohody ponúkajúcej žalobcovi spravodlivú náhradu

protiprávnosti, ktorej bol obeťou (pozri rozsudky z 9. augusta 1994, Parlament/Meskens, C-412/92 P, EU:C:1994:308, body 28 a 30; z 8. októbra 1992, Meskens/Parlament, T-84/91, EU:T:1992:103, bod 80, a zo 17. marca 1994, Hoyer/Komisia, T-43/91, EU:T:1994:29, bod 64).

83 Aj keď sú však s vykonaním zrušujúceho rozsudku spojené osobitné ťažkosti a keď dialóg s dotknutou osobou neumožňuje dospieť k dohode, voľná úvaha, ktorou disponuje daná inštitúcia, je v skutočnosti obmedzená nutnosťou rešpektovať výrok a odôvodnenie rozsudku, ktorý je inštitúcia povinná vykonať, ako aj príslušné ustanovenia práva Únie. Inštitúcia sa teda musí vyhnúť najmä tomu, aby prijaté opatrenia boli postihnuté tými istými nezrovnalosťami, ako boli nezrovnalosti identifikované v zrušujúcom rozsudku (rozsudok z 13. decembra 2012, Honnefelder/Komisia, F-42/11, EU:F:2012:196, bod 46 a tam citovaná judikatúra).

84 V tomto prípade, pokiaľ ide o výhradu vznesenú žalobkyňou týkajúcu sa odmietnutia OOUPZ začať administratívne vyšetrovanie vzťahujúce sa na skutočnosti zakladajúce obťažovanie, ktorého obeťou údajne bola, treba uviesť, že v rozhodnutí z 3. marca 2014 OOUPZ neinformoval žalobkyňu o začatí administratívneho vyšetrovania údajných skutočností zakladajúcich psychické obťažovanie. Vzhľadom na žiadosť o začatie administratívneho vyšetrovania obsiahnutú v žiadosti o vykonávacie opatrenia z 15. januára 2014, opakovanú žiadosť o začatie takéhoto vyšetrovania pôvodne podanú v žiadosti o pomoc, ako aj v sťažnosti zo 16. apríla 2014, sa preto treba domnievať, že rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti OOUPZ síce implicitne, ale nevyhnutne, odmietol začať takéto administratívne vyšetrovanie, pričom sa obmedzil na to, že iba uviedol, že bol vytvorený špeciálny poradný výbor „AAP“, ktorý bol zriadený až 26. novembra 2014 a vypočul žalobkyňu až v januári 2015, teda tak po rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti, ako aj po dni podania prejednávanej žaloby.

85 Treba teda preskúmať, či výkon rozsudku CH v rozsahu, v akom tento rozsudok zrušil rozhodnutie z 15. marca 2012 o zamietnutí žiadosti o pomoc, vyžadoval tak, ako to tvrdí žalobkyňa, aby Parlament začal administratívne vyšetrovanie.

86 Pokiaľ ide o zákonnosť rozhodnutia, ktorým sa bez začatia administratívneho vyšetrovania zamietla žiadosť o pomoc podaná na základe článku 24 služobného poriadku, súd Únie musí preskúmať dôvodnosť tohto rozhodnutia s prihliadnutím na skutočnosti, o ktorých administratíva vedela, najmä od dotknutej osoby z jej žiadosti o pomoc, v čase, keď rozhodla (rozsudky zo 16. septembra 2013, Faita/EHSV, F-92/11, EU:F:2013:130, bod 98, a z 26. marca 2015, CW/Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 143, ktorý je predmetom odvolania na Všeobecnom súde Európskej únie, vec T-309/15 P).

87 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že na základe povinnosti poskytnúť pomoc administratíva musí v prípade udalosti, ktorá je nezlučiteľná s riadnym a nerušeným výkonom služby, zasiahnuť s potrebným nasadením a reagovať podľa okolností prípadu s potrebnou rýchlosťou a starostlivosťou s cieľom zistiť skutkový stav a so znalosťou veci z neho vyvodiť vhodné dôsledky. Na tento účel stačí, aby úradník alebo zamestnanec, ktorý žiada o ochranu svoju inštitúciu, predložil neúplné dôkazy, že útoky, ktorým bol údajne vystavený, sa skutočne odohrali. Ak sú predložené takéto dôkazy, je povinnosťou dotknutej inštitúcie prijať vhodné opatrenia, najmä vykonať vyšetrovanie, aby v spolupráci so sťažovateľom zistila skutkový stav, na ktorom je sťažnosť založená (rozsudky z 26. januára 1989, Koutchoumoff/Komisia, 224/87, EU:C:1989:38, body 15 a 16; z 21. apríla 1993, Tallarico/Parlament, T-5/92, EU:T:1993:37, bod 31; z 5. decembra 2000, Campogrande/Komisia, T-136/98, EU:T:2000:281, bod 42; z 8. júla 2004, Schochaert/Rada, T-136/03, EU:T:2004:229, bod 49; z 25. októbra 2007, Lo Giudice/Komisia, T-154/05, EU:T:2007:322, bod 136, a z 26. marca 2015, CW/Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 37).

88 V prípade obvinení z obťažovania zahŕňa povinnosť poskytnúť pomoc najmä povinnosť administratívy preskúmať starostlivo, bezodkladne a absolútne dôverne sťažnosť na obťažovanie a informovať sťažovateľa o ďalšom postupe v konaní o jeho sťažnosti (rozsudky z 27. novembra 2008, Klug/EMEA, F-35/07, EU:F:2008:150, bod 74, a z 26. marca 2015, CW/Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 38).

89 Pokiaľ ide o opatrenia, ktoré treba prijať v situácii, ktorá tak, ako v tomto prípade patrí do pôsobnosti článku 24 služobného poriadku, administratíva má pri výbere opatrení a spôsobov uplatnenia článku 24 služobného poriadku širokú mieru voľnej úvahy, ktorá podlieha preskúmaniu súdu Únie. Preskúmanie súdom Únie tak spočíva iba v posúdení, či dotknutá inštitúcia zostala v primeraných medziach a nepoužila svoju voľnú úvahu zjavne nesprávne (pozri rozsudky z 15. septembra 1998, Haas a i./Komisia, T-3/96, EU:T:1998:202, bod 54; zo 4. mája 2005, Schmit/Komisia, T-144/03, EU:T:2005:158, bod 98; z 25. októbra 2007, Lo Giudice/Komisia, T-154/05, EU:T:2007:322, bod 137, a z 26. marca 2015, CW/Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 39).

90 Z judikatúry súdu Únie v oblasti obťažovania, ktorá sa *mutatis mutandis* uplatňuje v tomto prípade, a tým skôr v prípadoch, keď osoba, ktorá je obvinená, zastáva volenú funkciu upravenú Zmluvami, vyplýva, že vo všeobecnosti môže inštitúcia uložiť disciplinárnu alebo inú sankciu osobe uvedenej v sťažnosti na obťažovanie, či už ide o nadriadeného údajnej obete alebo nie, iba vtedy, ak nariadené dokazovanie s istotou preukazuje, že sa osoba obvinená úradníkom alebo zamestnancom dopustila správania, ktoré poškodzuje riadne fungovanie služby alebo dôstojnosť a dobrú povesť údajnej obete (rozsudky z 9. novembra 1989, Katsoufros/Súdny dvor, 55/88, EU:C:1989:409, bod 16; z 28. februára 1996, Dimitriadis/Dvor audítorov, T-294/94, EU:T:1996:24, bod 39, a zo 4. mája 2005, Schmit/Komisia, T-144/03, EU:T:2005:158, bod 108).

91 Vzhľadom na články 11 a 12 interných pravidiel „AAP“ v oblasti obťažovania, ktoré na rozdiel od článkov 13 a 14 interných pravidiel v oblasti obťažovania už nezverujú generálnemu tajomníkovi Parlamentu, ale kvestorom alebo dokonca predsedovi Parlamentu právomoci, ktoré má OOUPZ pri ukladaní sankcií v tejto oblasti, treba chápať právny mechanizmus zavedený v rámci Parlamentu tak, že odteraz platí, že keď AAP na základe článku 24 služobného poriadku podá generálnemu tajomníkovi Parlamentu ako OOUPZ žiadosť o pomoc, v ktorej obviňuje poslanca Parlamentu, má tento generálny tajomník právomoc prijať akékoľvek opatrenie priamo sa týkajúce AAP, ale že naopak každé opatrenie vyžadujúce účasť dotknutého poslanca Parlamentu alebo zahŕňajúce zvažovanie uloženia sankcie a/alebo uloženie sankcie tomuto poslancovi, patrí podľa okolností do právomoci špeciálneho poradného výboru „AAP“, kvestorov alebo predsedu Parlamentu.

92 V tomto prípade zo spisu vyplýva, že žalobkyňa podložila svoju žiadosť o pomoc neúplným dôkazom. Okrem obvinení, ktoré vzniesla jednostranne, pričom vysvetlila, že pani P. nezanechala písomný dôkaz udalostí, ktoré proti nej uvádza, totiž žalobkyňa uviedla mená dvoch spolupracovníkov pani P., ktorí podľa nej boli prítomní pri všetkých správaniach, ktoré opísala, a mohli tak potvrdiť jej vyhlásenia pri vypočutí. Okrem toho, hoci stanoviská lekárskych špecialistov nemôžu samé osobe z právneho hľadiska preukázať existenciu obťažovania alebo pochybenia inštitúcie vo vzťahu k jej povinnosti poskytnúť pomoc (pozri rozsudky zo 6. februára 2015, BQ/Dvor audítorov, T-7/14 P, EU:T:2015:79, bod 49, a zo 17. septembra 2014, CQ/Parlament, F-12/13, EU:F:2014:214, bod 127), žalobkyňa predložila lekárske osvedčenia, ktoré pri určení, či má OOUPZ povinnosť poskytnúť pomoc, možno považovať za neúplné dôkazy pocitu psychického obťažovania, akokoľvek je tento pocit subjektívny. K tomuto sa pripája okolnosť, že kolega žalobkyne rovnako kontaktoval všeobecný poradný výbor zriadený internými pravidlami v oblasti obťažovania, a 24. marca 2014 podal na Súd pre verejnú službu žalobu, v ktorej obviňuje tú istú poslankyňu Parlamentu kvôli údajným skutočnostiam zakladajúcim psychické obťažovanie.

93 Informácie poskytnuté v čase podania žiadosti o pomoc a informácie, ktoré vyšli najavo neskôr pri podaní žiadosti o opatrenia na vykonanie rozsudku CH z 15. januára 2014 a sťažnosti zo 16. apríla 2014, teda písomných podaní žalobkyne, v ktorých žiadala OOUPZ, aby začal a vykonal administratívne vyšetrovanie, teda predstavovali nepriame dôkazy, ktoré mohli vyvolať vážne pochybnosti o tom, či boli v tomto prípade splnené podmienky stanovené článkom 12a služobného poriadku (pozri rozsudok z 26. marca 2015, CN/Parlament, F-26/14, EU:F:2015:22, bod 56).

94 Za týchto okolností následkom zrušenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o pomoc rozsudkom CH, bola OOUPZ znovu predložená žiadosť o pomoc, ktorá zostávala nevybavená. V dôsledku toho bol OOUPZ v rámci opatrení na vykonanie rozsudku CH povinný zaoberať sa riadne a bezodkladne touto žiadosťou o pomoc, najmä začatím administratívneho vyšetrovania, a to tým skôr, že ako uviedol Súd pre verejnú službu v bode 58 rozsudku CH, nič nebránilo Parlamentu, aby s odvolaním sa na článok 9 ods. 2 svojho rokovacieho poriadku vyzval pani P. k spolupráci na administratívnom vyšetrovaní s cieľom overiť údajné správanie nerešpektujúce článok 12a služobného poriadku, ktorého obeťou bola podľa svojho tvrdenia žalobkyňa.

95 Okrem toho, cieľom administratívneho vyšetrovania je, ako to bolo pripomenuté vyššie, zistiť skutkový stav a vyvodiť z neho so znalosťou veci vhodné dôsledky tak vo vzťahu k veci, ktorá je predmetom vyšetrovania, ako aj všeobecne a aby sa vyhovelo zásade riadnej správy vecí verejných, s cieľom zabrániť opakovaniu takejto situácie v budúcnosti. Navyše výsledky administratívneho vyšetrovania môžu buď potvrdiť obvinenia z psychického obťažovania, čo sa môže ukázať užitočným pre obeť pri jej snahe získať náhradu možnej spôsobenej ujmy prostredníctvom prípadnej žaloby podanej na vnútroštátny súd proti osobe, ktorá sa údajne dopustila obťažovania, alebo vyvrátiť tvrdenia údajnej obete, čo umožňuje napraviť ujmy, ktoré takéto obvinenie, napokon nedôvodné, mohlo spôsobiť osobe označenej vyšetrovaním za osobu, ktorá sa údajne dopustila obťažovania.

96 Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom na zrušenie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o pomoc rozsudkom CH, Parlament tým, že nezačal administratívne vyšetrovanie tak, ako to požadovala žalobkyňa vo svojej žiadosti o pomoc, ako aj v žiadosti o opatrenia na vykonanie rozsudku CH z 15. januára 2014 a v sťažnosti zo 16. apríla 2014, nerešpektoval článok 266 ZFEÚ.

97 V tejto súvislosti je irelevantné, že špeciálny poradný výbor „AAP“ bol vytvorený až v apríli 2014 alebo aj to, že žalobkyňa nedala svoj súhlas s predložením veci tomuto výboru, ktorý má, ako to naznačuje jeho názov, iba poradnú úlohu.

98 Na jednej strane bola totiž žalobkyňa v každom prípade oprávnená podať žiadosť o pomoc v zmysle článku 24 služobného poriadku OOUPZ, pričom nemala povinnosť predložiť vec najprv všeobecnému poradnému výboru a/alebo špeciálnemu poradnému výboru „AAP“, ani povinnosť počkať na prípadnú odpoveď tohto výboru alebo výborov v prípade, ak by im vec predložila, a to napriek tomu, že to môže byť v určitých prípadoch žiaduce, najmä na účely mediácie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. marca 2015, CW/Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 140).

99 Na druhej strane povinnosť bezodkladne začať a viesť administratívne vyšetrovanie prináleží OOUPZ, ktorý je v skutočnosti orgánom oprávneným vybaviť žiadosť o pomoc podanú na základe článku 24 služobného poriadku, bez toho, aby bola dotknutá možnosť OOUPZ zveriť nevyhnutné úlohy vyšetrovania alebo prevencie inému administratívnemu subjektu alebo inému internému orgánu inštitúcie na základe právneho ustanovenia, ktoré riadne prijme a ktoré stanoví podmienky takéhoto poverenia pri dodržaní príslušných ustanovení práva Únie vyššej právnej sily. Inštitúcia tak môže s týmto cieľom a pri poskytnutí vhodných logistických a ľudských zdrojov rozhodnúť, že vedenie administratívneho vyšetrovania zverí vedeniu inštitúcie, ako je napríklad generálny riaditeľ, vyšetrovaciemu výboru *ad hoc*, poradnému výboru pre otázky obťažovania alebo dokonca osobe alebo orgánu z externého prostredia tejto inštitúcie (rozsudok z 26. marca 2015, CW/Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 142).

100 Aj keď sa teda OOUPZ po podaní prejednávanej žaloby rozhodol predložiť vec priamo špeciálnemu poradnému výboru „AAP“, čo je postup, ktorý zdá sa vyjadruje vôľu OOUPZ zveriť tomuto výboru vedenie administratívneho vyšetrovania, ktoré prináleží OOUPZ na základe povinnosti poskytnúť pomoc podľa článku 24 služobného poriadku, zároveň platí, že aj keby sa toto predloženie veci špeciálnemu poradnému výboru „AAP“ považovalo za rovnocenné rozhodnutiu o začatí administratívneho vyšetrovania prijatému OOUPZ, došlo k nemu až po rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti a po dni podania prejednávanej žaloby.

101 Vzhľadom na uvedené treba zrušiť rozhodnutie z 3. marca 2014, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti v rozsahu, v akom Parlament nerešpektoval článok 266 ZFEÚ tým, že po zrušení rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o pomoc rozsudkom CH nenariadil na základe svojej povinnosti poskytnúť pomoc, ktorá mu prináleží podľa článku 24 služobného poriadku a svojej povinnosti starostlivosti, začatie administratívneho vyšetrovania údajných skutočností zakladajúcich psychické obťažovanie.

102 Za týchto okolností už nie je potrebné rozhodnúť o výhrade vznesenej žalobkyňou týkajúcej sa toho, či mal OOUPZ povinnosť pomáhať pri získaní ochrany prostredníctvom vnútroštátnych právnych prostriedkov. V každom prípade stačí v tejto súvislosti uviesť, že odôvodnenie nachádzajúce sa v bode 57 rozsudku CH nemožno chápať v tom zmysle, že povinnosť poskytnúť pomoc uvedená v článku 24 služobného poriadku sa v rámci opatrení na vykonanie rozsudku CH obmedzuje na návrh žalobkyni pomôcť jej vo vnútroštátnom konaní v prípade, ak by sa rozhodla podať na vnútroštátny súd žalobu proti osobe, ktorá sa údajne obťažovania dopustila.

3. *O návrhoch na náhradu škody*

O majetkovej ujme vyplývajúce zo straty príležitosti byť prijatá do zamestnania poslancom Parlamentu na volebné obdobie 2014 – 2019

Tvrdenia účastníkov konania

103 Žalobkyňa sa domnieva, že Parlament by mal byť zaviazaný, aby jej zaplatil sumu 144 000 eur ako náhradu majetkovej ujmy vyplývajúcej zo straty príležitosti na ponúknutie novej zmluvy AAP na volebné obdobie 2014 – 2019. Podľa žalobkyne totiž tým, že nemala včas k dispozícii pracovné prostriedky, nemohla úspešne kontaktovať novozvolených poslancov Parlamentu, ani sa dozvedieť o prípadných voľných pracovných miestach oznámených v rámci Parlamentu. Prišla teda o príležitosť byť prijatá do zamestnania na obdobie piatich rokov. Keďže ešte v deň podania svojej repliky stále hľadala pracovné miesto, tvrdí, že výhodu, ktorú stratila, možno na základe platu, ktorý dostávala predtým ako AAP, odhadnúť na sumu približne 240 000 eur. Príležitosť byť prijatá do zamestnania novozvoleným poslancom Parlamentu na volebné obdobie 2014 – 2019 by bola bývala reálna, ak by zostala pracovať v priestoroch Parlamentu počas celého predchádzajúceho volebného obdobia, a to najmä vďaka skúsenosti, ktorú získala. Žalobkyňa odhaduje, že z AAP, ktorí zostanú vo funkcii, získa v priemere 60 % nové pracovné miesto u nového európskeho poslanca po vyhlásení výsledkov volieb, ako to dokazuje skutočnosť, že ju pani P. prijala do zamestnania po odchode poslanca Parlamentu, po ktorom nastúpila do funkcie. Žalobkyňa uplatňuje toto percento vyčíslenej príležitosti byť prijatá do zamestnania, teda 60 %, na sumu 240 000 eur, ktorá predstavuje súčet miezd AAP počas celého volebného obdobia, a dochádza k záveru, že Parlament by mal byť zaviazaný, aby jej z dôvodu spôsobenej majetkovej ujmy zaplatil sumu 144 000 eur.

104 Parlament sa domnieva, že vzhľadom na tri podmienky stanovené judikatúrou, od ktorých závisí vznik zodpovednosti Únie, chýba v tomto prípade podmienka súvisiaca s protiprávnosťou správania, pretože Parlament žalobkyni nikdy nebránil, aby nadviazala kontakt s poslancami Parlamentu novozvolenými na volebné obdobie 2014 – 2019. Okrem toho existencia údajnej škody nie je dostatočne podložená vzhľadom na judikatúru, ktorá vyžaduje, aby škoda bola skutočná a určitá, a v prípade, ak ide o stratu príležitosti, aby údajne stratená príležitosť bola reálna a táto strata bola navyše definitívna. Žalobkyňa však má stále možnosť byť prijatá do zamestnania niektorým z poslancov Parlamentu počas prebiehajúceho päťročného volebného obdobia, ktoré sa skončí až v roku 2019 a navyše nepreukazuje, že podnikla kroky v tomto zmysle. V každom prípade žiadne pravidlo služobného poriadku alebo právne pravidlo nepriznáva AAP právo byť prijatý na pomoc inému poslancovi Parlamentu po skončení zmluvy, keďže budúcnosť AAP zostáva z dôvodu jeho zamestnania založeného na vzťahu dôvery pojmovo hypotetická a bez reálnej alebo určitej povahy.

105 Kontakty s novozvolenými poslancami Parlamentu sa na rozdiel od toho, čo naznačuje žalobkyňa, neodohrávajú hlavne v priestoroch Parlamentu, ale skôr v členských štátoch pôvodu novozvolených poslancov a dokonca ešte predtým, ako nastúpia do funkcie.

106 Napokon chýba príčinná súvislosť medzi údajnou protiprávnosťou a majetkovou ujmou, pretože údajné pochybenie Parlamentu nemohlo byť nijako rozhodujúcou príčinou toho, že sa nezrealizovala údajná príležitosť žalobkyne, teda toho, že nebola prijatá do zamestnania poslancom Parlamentu na volebné obdobie 2014 – 2019, pretože AAP si slobodne vyberajú osoby zvolené do Parlamentu, a nie inštitúcia.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

107 Na úvod treba pripomenúť, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie závisí od splnenia všetkých troch podmienok, a to protiprávnosti konania vytýkaného inštitúciám, existencie ujmy a existencie príčinnej súvislosti medzi vytýkanou protiprávnosťou a uvádzanou ujmou. Tieto tri podmienky sú kumulatívne, takže nesplnenie jednej z nich stačí na zamietnutie návrhov na náhradu škody (pozri rozsudky z 21. februára 2008, Komisia/Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, bod 52; z 5. júla 2011, V/Parlament, F-46/09, EU:F:2011:101, bod 157, a z 19. mája 2015, Brune/Komisia, F-59/14, EU:F:2015:50, bod 71).

108 Pokiaľ ide o protiprávne správanie uvádzané na podporu žiadosti o náhradu majetkovej ujmy vyplývajúcej zo straty príležitosti byť prijatá do zamestnania, treba uviesť, že toto správanie spočíva v podstate v údajne protiprávnom odmietnutí Parlamentu poskytnúť žalobkyni pracovné prostriedky, ktoré vyplynulo z rozhodnutí z 3. marca a 2. apríla 2014. Ako však bolo uvedené vyššie, táto výhrada je nedôvodná.

109 V každom prípade, pokiaľ ide o existenciu ujmy, v tomto prípade majetkovej, je ustálenou judikatúrou, že táto ujma musí byť náležite preukázaná a určitá (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. februára 2008, Komisia/Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, bod 54, a z 19. mája 2015, Brune/Komisia, F-59/14, EU:F:2015:50, bod 76). Predovšetkým vtedy, keď údajná ujma spočíva tak, ako v tomto prípade, v strate príležitosti, platí, že na jednej strane stratená príležitosť musela byť reálna (rozsudky z 5. októbra 2004, Eagle a i./Komisia, T-144/02, EU:T:2004:290, bod 165, a zo 6. júna 2006, Girardot/Komisia, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 96) a na druhej strane táto strata musí byť definitívna.

110 Stupeň istoty príčinnej súvislosti je dosiahnutý vtedy, ak protiprávnosť, ktorej sa dopustila inštitúcia Únie, určitým spôsobom zbavila osobu nie nevyhnutne prijatia do zamestnania, o ktorom dotknutá osoba nikdy nemôže preukázať, že by k nemu došlo, ale reálnej príležitosti byť prijatá ako úradník alebo zamestnanec, čím bola dotknutej osobe spôsobená majetková škoda vo forme straty príjmu (rozsudky z 5. júla 2011, V/Parlament, F-46/09, EU:F:2011:101, bod 159, a zo 17. októbra 2013, BF/Dvor audítorov, F-69/11, EU:F:2013:151, bod 73).

111 V tomto prípade sa Súd pre verejnú službu domnieva, že hoci v praxi možno pozorovať, že po každých voľbách do Parlamentu určitý podiel AAP, odhadnutý žalobkyňou na 60 % tých, ktorí boli zamestnaní predtým, je skutočne prijatý do zamestnania novozvolenými poslancami Parlamentu, či už ide o poslancov Parlamentu, ktorí vykonávali poslanecký mandát počas predchádzajúceho volebného obdobia alebo nie, žalobkyňa sa nemôže rozumne odvolávať na to, že ak by skutočne zostala vo funkcii počas celého volebného obdobia 2009 – 2014, mala by 60 % príležitosť presvedčiť novozvoleného poslanca Parlamentu, aby ju prijal do svojich služieb. Keďže totiž prijatie AAP a prípadné pokračovanie jeho pracovnoprávneho vzťahu alebo obnovenie jeho pracovnej zmluvy pojmovo závisia od existencie vzťahu dôvery s poslancom Parlamentu, ktorému pomáha, AAP v službe jedného poslanca Parlamentu si nemôže byť istý ani tým, že bude prijatý do zamestnania, aby pomáhal inému poslancovi Parlamentu, ani tým, že po jeho prijatí do zamestnania si ho ten istý poslanec Parlamentu v prípade svojho znovuzvolenia naďalej ponechá vo svojich službách.

112 Okrem toho, pokiaľ ide o zhoršenie príležitosti byť prijatá poslancom Parlamentu novozvoleným na volebné obdobie 2014 – 2019 kvôli oneskorenému poskytnutiu pracovných prostriedkov, na jednej strane platí, že tieto pracovné prostriedky boli vrátené žalobkyni, keď o to požiadala, prinajmenšom v lehote, ktorá nebola neprimeraná. Na druhej strane, ako oprávnene tvrdí Parlament, samotnú fyzickú prítomnosť v priestoroch Parlamentu a/alebo prístup k elektronickej adrese tejto inštitúcie alebo k jej intranetu, nemožno rozumne považovať za rozhodujúcu skutočnosť pri výbere budúcich spolupracovníkov novozvoleným poslancom Parlamentu. V každom prípade, hoci tieto vonkajšie hľadiská môžu uľahčiť nadviazanie kontaktu, nie sú, ani nijako neposkytujú záruku zamestnania alebo prístupu k zamestnaniu. Nemožno ich teda špekulatívne povýšiť na základné zložky skutočnej a určitej príležitosti prijatia do zamestnania.

113 Navyše novozvolení poslanci Parlamentu môžu predtým, než oficiálne nastúpia do funkcie v Parlamente, udržiavať kontakty a organizovať pohovory na účely prijatia svojich spolupracovníkov aj vo svojom členskom štáte pôvodu. Napokon, vzhľadom na význam, ktorý prikladá žalobkyňa tomuto aspektu pri získaní zamestnania ako AAP, možno rozumne predpokladať, že keďže niekoľko rokov pracovala ako AAP, zachovala si medzi poslancami Parlamentu a AAP dostatočnú sieť kontaktov na to, aby bola informovaná o voľných pracovných miestach a mohla teda ľahko kontaktovať novozvolených poslancov Parlamentu bez toho, aby nevyhnutne potrebovala mať elektronickú adresu Parlamentu alebo prístup do jeho priestorov. Navyše z údajov, ktoré žalobkyňa poskytla vo svojej replike vyplýva, že naďalej udržiavala vzťahy s AAP pôsobiacimi u národnej delegácie parlamentnej skupiny, ako aj s touto delegáciou, pričom všetky tieto osoby jej mohli odovzdať informácie z Parlamentu.

114 Z uvedeného vyplýva, že aj keby žalobkyňa mohla skutočne zostať vo funkcii a keby okamžite po vyhlásení rozsudku CH mala k dispozícii pracovné prostriedky, jej údajná príležitosť byť prijatá poslancom Parlamentu novozvoleným na volebné obdobie 2014 – 2019 by nespočívala na dostupnosti pracovných prostriedkov alebo jej fyzickej prítomnosti v priestoroch Parlamentu, ale skôr na kvalite jej žiadosti o zamestnanie a jej profesijnom profile, ktorý by sa podstatne nezlepšil skutočným výkonom povinností AAP počas dodatočného obdobia niekoľkých mesiacov v roku 2014. Navyše žalobkyňa neuvádza, že by podnikla osobitné kroky u novozvolených poslancov Parlamentu alebo že by ju niektorý z nich odmietol prijať do svojich služieb z dôvodu, že nebola fyzicky prítomná v priestoroch Parlamentu alebo že pred 16. júnom 2014 nedisponovala elektronickou adresou tejto inštitúcie, alebo že mala nedostatočnú odbornú prax ako AAP.

115 Okrem toho, ako to zdôrazňuje Parlament, volebné obdobie 2014 – 2019 stále prebieha. Údajná strata príležitosti sa teda nijako nejaví definitívna, pretože žalobkyňa by naopak mohla byť v budúcnosti znovu prijatá do zamestnania ako AAP.

116 Posúdené z tohto pohľadu, tak vzhľadom na podmienku týkajúcu sa straty príležitosti byť prijatá do zamestnania, ako aj podmienku, ktorá sa vzťahuje na existenciu príčinnej súvislosti, treba návrhy na náhradu škody týkajúce sa údajnej straty príležitosti byť prijatá do zamestnania zamietnuť.

117 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že návrhy na náhradu majetkovej ujmy, ktorá mala vyplynúť zo straty príležitosti byť prijatá do zamestnania poslancom Parlamentu na volebné obdobie 2014 – 2019 treba zamietnuť ako nedôvodné.

O nemajetkovej ujme vyplývajúcej z nezačatia administratívneho vyšetrovania

Tvrdenia účastníkov konania

118 Žalobkyňa na podporu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú odhaduje na 60 000 eur, uvádza okolnosť, že ešte stále nemohla dosiahnuť začatie administratívneho vyšetrovania spôsobilého preukázať existenciu skutočností zakladajúcich psychické obťažovanie oznámených v jej žiadosti o pomoc. Zrušenie

napadnutých rozhodnutí v tomto prípade nemôže nahradiť takú ujmu, ktorá sa javí oddeliteľná od nezákonnosti odôvodňujúcej zrušenie týchto rozhodnutí. Žalobkyňa sa domnieva, že jej nemajetková ujma sa sčasti zakladá na tom, že bez začatia administratívneho vyšetrovania došlo k zásahu do jej osobnej dôstojnosti. Ako to zdôraznil Súd pre verejnú službu v rozsudku z 8. februára 2011, Skareby/Komisia (F-95/09, EU:F:2011:9, bod 26), prípadné uznanie existencie psychického obťažovania, ktoré zjavne závisí od začatia a vedenia administratívneho vyšetrovania až do jeho konca, môže mať samo osebe priaznivý účinok v terapeutickom procese uzdravovania obťažovanej osoby. Žalobkyňa teda bola jasne zbavená tohto prípadného priaznivého účinku, pretože prinajmenšom ku dňu podania žaloby nebola vypracovaná žiadna správa z administratívneho vyšetrovania. K tomuto sa pridáva na jednej strane skutočnosť, že Parlament zjavne nedbal na to, aby nové rozhodnutia prijaté na vykonanie rozsudku CH netrpeli vadami, ktoré odôvodnili zrušenie predchádzajúcich rozhodnutí uvedeným rozsudkom, a na druhej strane, že žalobkyňa bola na účely uznania svojich práv nútená po druhýkrát začať konanie pred podaním žaloby a potom sporové konanie.

119 Parlament navrhuje zamietnutie vyššie uvedených návrhov na náhradu škody, pričom tvrdí, že sa podujal zriadiť orgán, v tomto prípade špeciálny poradný výbor „AAP“, schopný viesť administratívne vyšetrovanie sťažnosti na obťažovanie, ktorého sa údajne dopustil poslanec Parlamentu. Pokiaľ ide o lehotu, v ktorej bolo uskutočnené administratívne vyšetrovanie, Parlament uvádza, že radšej ako „vykonať zdanlivé vyšetrovanie bez vhodného rámca, čo by v skutočnosti neposkytovalo vhodné záruky“, uprednostňoval „vybaviť sa [prijatím interných pravidiel ‚AAP‘ v oblasti vyšetrovania 14. apríla 2014] záväzným právnym nástrojom, ktorý môže poskytnúť potrebný účinok článku 24 služobného poriadku“ v kontexte osobitných zmluvných vzťahov založených s AAP. Parlament sa navyše domnieva, že žalobkyňa „nemôže tvrdiť, že utrpela nemajetkovú ujmu, ktorá je oddeliteľná a oceniteľná v peniazoch kvôli tomu, že nepreskúmal jej žiadosť o pomoc“.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

120 Hoci samotné zrušenie protiprávneho aktu, akým sú rozhodnutia z 3. marca a z 2. apríla 2014, potvrdené rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti, môže predstavovať primeranú a v zásade dostatočnú náhradu celej nemajetkovej ujmy, ktorú tieto akty mohli spôsobiť, neplatí to vtedy, keď žalobca preukáže, že mu vznikla nemajetková ujma, ktorú možno oddeliť od protiprávnosti odôvodňujúcej zrušenie a ktorá nemôže byť v plnom rozsahu napravená týmto zrušením (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. júna 2006, Girardot/Komisia, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 131; z 19. novembra 2009, Michail/Komisia, T-49/08 P, EU:T:2009:456, bod 88, a z 19. mája 2015, Brune/Komisia, F-59/14, EU:F:2015:50, bod 80).

121 Treba uviesť, že v tomto prípade žalobkyňa jasne utrpela nemajetkovú ujmu z dôvodu, že po prvé, Parlament ku dňu porady súdu v prejednávanej veci nevybavil jej žiadosť o pomoc podanú podľa článku 24 služobného poriadku; po druhé, ku dňu podania prejednávanej žaloby nebolo začaté žiadne administratívne vyšetrovanie v zmysle judikatúry; a po tretie, hoci po dni podania prejednávanej žaloby OOUPZ napokon zveril špeciálnemu poradnému výboru „AAP“, aby namiesto neho viedol takéto vyšetrovanie, žalobkyňa ešte ku dňu porady súdu v prejednávanej veci nebola informovaná o výsledkoch tohto vyšetrovania, ani o prípadných opatreniach navrhnutých kvestorom alebo aj predsedovi Parlamentu.

122 Keďže však na OOUPZ bola riadne predložená žiadosť o pomoc, v tomto prípade 22. decembra 2011, teda v čase, keď tak žalobkyňa, ako aj dotknutá poslankyňa Parlamentu vykonávali svoje funkcie v inštitúcii, OOUPZ je naďalej povinný viesť administratívne vyšetrovanie bez ohľadu na to, či údajné obťažovanie skončilo alebo nie.

123 Na jednej strane totiž platí, že ak by OOUPZ na záver administratívneho vyšetrovania, vedeného prípadne s pomocou takého poradného výboru, akým je špeciálny poradný výbor „AAP“, prípadne uznal existenciu psychického obťažovania, mohlo by to samo osebe mať priaznivý účinok

v terapeutickom procese uzdravovania obťažovanej AAP (pozri rozsudok z 8. februára 2011, Skareby/Komisia, F-95/09, EU:F:2011:9, bod 26) a navyše by to obeť mohla využiť na účely prípadného konania na vnútroštátnom súde, na ktoré sa vzťahuje povinnosť OOUPZ poskytnúť pomoc podľa článku 24 služobného poriadku, ktorá nezaniká na konci obdobia zamestnania AAP.

124 Na druhej strane tým skôr v takej situácii, aká existuje v danej veci, keď v tomto štádiu ide len o obvinenia z obťažovania, vedenie administratívneho vyšetrovania až do jeho konca môže naopak vyvrátiť tvrdenia údajnej obete, a umožniť tak napraviť ujmy, ktoré takéto obvinenie, ak by sa malo ukázať nedôvodné, mohlo spôsobiť osobe označenej vyšetrovaním za osobu, ktorá sa údajne dopustila obťažovania.

125 Navyše, ako uvádza žalobkyňa, pocit nespravodlivosti a útrapy, ktoré spôsobuje to, že osoba musí viesť konanie pred podaním žaloby, a potom sporové konanie, aby boli uznané jej práva, môže predstavovať nemajetkovú ujmu, ktorá môže vyplývať len z toho, že administratíva sa dopustila protiprávnosti, pričom treba zdôrazniť, že tieto ujmy možno odškodniť, ak nie sú kompenzované uspokojením vyplývajúcim zo zrušenia aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. februára 1990, Culin/Komisia, C-343/87, EU:C:1990:49, body 27 a 28). To platí najmä vtedy, keď v rámci opatrení na vykonanie zrušujúceho rozsudku administratíva zopakuje nezrovnalosti rovnakej povahy, aké odôvodnili toto zrušenie.

126 V tomto prípade vzhľadom na to, že včas nebolo začaté a do jeho konca vedené administratívne vyšetrovanie napriek tomu, že to žalobkyňa požadovala v žiadosti o pomoc a potom opakovane, a na to, že žalobkyňa musela podniknúť nové kroky u administratívy Parlamentu a potom podať novú žalobu na súd, aby dosiahla uznanie mnohých svojich práv založených na článku 24 služobného poriadku, sa Súd pre verejnú službu domnieva, že dôjde k spravodlivému posúdeniu nemajetkovej ujmy vzniknutej žalobkyni, keď sa náhrada tejto ujmy stanoví *ex æquo et bono* na sumu 25 000 eur.

127 Okrem toho sa Súd pre verejnú službu domnieva, že treba vyhovieť žiadosti žalobkyne o to, aby spolu s touto sumou boli priznané úroky z omeškania v sadzbe stanovenej ECB pre hlavné operácie refinancovania, zvýšenej o dva body. Keďže chýba údaj, od ktorého dňa by tieto úroky z omeškania mali byť priznané, Súd pre verejnú službu sa v vrámci svojej neobmedzenej právomoci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. júla 1998, Aquilino/Rada, T-130/96, EU:T:1998:159, bod 39) domnieva, že úroky z omeškania treba priznať odo dňa prijatia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, teda od 4. augusta 2014, pretože do tohto dňa mal OOUPZ v zásade ešte možnosť začať administratívne vyšetrovanie v rámci opatrení na vykonanie rozsudku CH, aby vyhovel žiadosti, ktorú v tomto zmysle podala žalobkyňa 15. januára 2014.

128 Napokon pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne založenú na porušení práva na obhajobu a zásady riadnej správy vecí verejných spočívajúcom v tom, že jej nebolo povolené, aby ju na jej vypočutí špeciálnym poradným výborom „AAP“ 15. januára 2015 sprevádzali jej advokáti, Súd pre verejnú službu iba konštatuje, že k vytýkaným skutočnostiam došlo v každom prípade po podaní žaloby na Súd pre verejnú službu a nemožno ich zohľadniť ako také pri určení vzniknutej ujmy.

129 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je namieste, aby Súd pre verejnú službu:

— zrušil rozhodnutie z 2. apríla 2014, potvrdené rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti v rozsahu, v akom Parlament v rozpore s článkom 266 ZFEÚ odmietol zaplatiť žalobkyni dodatočnú sumu vo výške 5 686 eur v rámci výkonu rozsudku CH a zaviazal Parlament zaplatiť žalobkyni túto sumu spolu s úrokmi z omeškania v sadzbe stanovenej ECB pre hlavné operácie refinancovania zvýšenej o dva body, od 1. júla 2014, teda odo dňa skončenia zmluvy AAP žalobkyne,

— zrušil rozhodnutie z 3. marca 2014, potvrdené rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti v rozsahu, v akom Parlament po zrušení rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o pomoc rozsudkom CH nerešpektoval článok 266 ZFEÚ tým, že na základe povinnosti poskytnúť pomoc, ktorá mu

prináleží podľa článku 24 služobného poriadku a svojej povinnosti starostlivosti nenariadil začatie administratívneho vyšetrovania týkajúceho sa údajných skutočností zakladajúcich psychické obťažovanie,

— v zostávajúcej časti návrhy na zrušenie zamietol,

— zaviazal Parlament, aby zaplatil žalobkyni sumu vo výške 25 000 eur ako náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy spolu s úrokmi z omeškania v sadzbe stanovenej ECB pre hlavné operácie refinancovania zvýšenej o dva body od 4. augusta 2014,

— v zostávajúcej časti návrhy na náhradu škody zamietol.

O trovách

130 Podľa článku 101 rokovacieho poriadku, ak nestanovujú ustanovenia ôsmej kapitoly hlavy II uvedeného rokovacieho poriadku inak, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania druhého účastníka konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 102 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku, ak si to vyžaduje spravodlivé zaobchádzanie, môže Súd pre verejnú službu rozhodnúť, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť iba časť trov konania, ktoré vznikli druhému účastníkovi konania, alebo mu vôbec nemusí uložiť povinnosť nahradiť trovy konania.

131 Z dôvodov uvedených v tomto rozsudku vyplýva, že Parlament je v podstatnej časti účastníkom konania, ktorý nemal vo veci úspech. Okrem toho žalobkyňa vo svojich návrhoch výslovne navrhla, aby bola Parlamentu uložená povinnosť nahradiť trovy konania. Keďže okolnosti prejednávanej veci neodôvodňujú uplatnenie ustanovení článku 102 ods. 1 rokovacieho poriadku, Parlament musí znášať svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila CH.

Z týchto dôvodov

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Európskeho parlamentu z 2. apríla 2014, potvrdené rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti zo 4. augusta 2014, sa zrušuje v rozsahu, v akom Európsky parlament v rozpore s článkom 266 ZFEÚ odmietol zaplatiť CH dodatočnú sumu vo výške 5 686 eur v rámci výkonu rozsudku z 12. decembra 2013, CH/Parlament (F-129/12, EU:F:2013:203).**

2. **Rozhodnutie Európskeho parlamentu z 3. marca 2014, potvrdené rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti zo 4. augusta 2014, sa zrušuje v rozsahu, v akom Európsky parlament po zrušení rozhodnutia Európskeho parlamentu z 15. marca 2012 zamietajúceho žiadosť CH o pomoc z 22. decembra 2011 rozsudkom z 12. decembra 2013, CH/Parlament (F-129/12, EU:F:2013:203), nerozhodol o začatí administratívneho vyšetrovania údajných skutočností zakladajúcich psychické obťažovanie a nerešpektoval tak článok 266 ZFEÚ.**

3. **Návrhy na zrušenie sa v zostávajúcej časti zamietajú.**

4. **Európsky parlament je povinný zaplatiť CH sumu vo výške 5 686 eur spolu s úrokmi z omeškania v sadzbe stanovenej Európskou centrálnou bankou pre hlavné operácie refinancovania, zvýšenej o dva body, od 1. júla 2014, teda odo dňa skončenia zamestnania CH.**

5. Európsky parlament je povinný zaplatiť CH sumu vo výške 25 000 euro ako náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy spolu s úrokmi z omeškania v sadzbe stanovenej Európskou centrálnou bankou pre hlavné operácie refinancovania, zvýšenej o dva body, od 4. augusta 2014.

6. Návrhy na náhradu škody sa v zostávajúcej časti zamietajú.

7. Európsky parlament znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli CH.

Barents Perillo Svenningsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 6. októbra 2015.

Tajomníčka
W. Hakenberg

Predseda komory
R. Barents